کتابخانهٔ
مجلس شورای
اسلامی
خطی اهدائی
۳۰۹

خطی اهدائی
کتابخانهٔ مجلس شورای اسلامی
۳۰۹

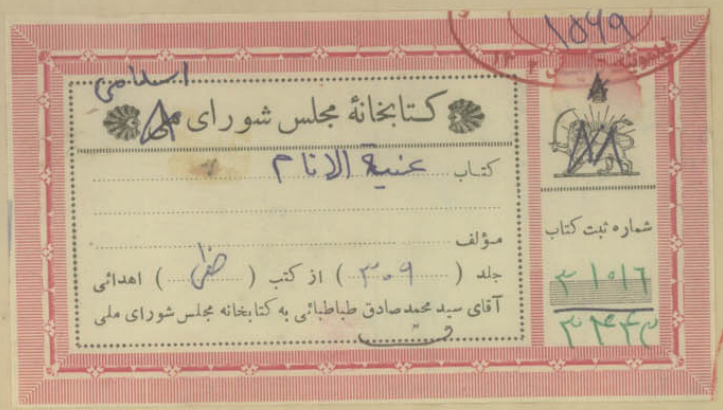

کتابخانهٔ مجلس شورای اسلامی
خطی اهدائی
۳۰۹

کتابخانهٔ مجلس شورای اسلامی
کتاب غنیة الانام
مؤلف
جلد (۲ و ۹) از کتب (خ) اهدائی
آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی
شماره ثبت کتاب
۳۱۰۱۶
۳۴۴۳
۱۸۶۹
۳۰۹
کتابخانهٔ مجلس شورای اسلامی
خطی اهدائی
۳۰۹

مجلس شورای ملی
۱۳۰۲
۳۰۹
۴۱۰۱۶

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي خلق الليل والنهار وكوّر الليل على النهار وسخّر الشمس والقمر يطلبان حثيثا وصلى الله على محمد وآله الطاهرين

اما بعد فيقول افقر العباد الى الله الغني الاعلام محمد بن الحسن الحر العاملي عفا الله عنه وعن والديه وعن مشايخه وعن اخوانه المؤمنين ان الاعلام بفضائل الائمة الكرام عليهم السلام من اجل الطاعات واعظم القربات وقد ورد في الحث عليه والترغيب فيه ما لا يحصى كثرة وقد صنف فيه جماعة من الاعاظم كتبا كثيرة وجمعوا فيه مجلدات غزيرة وقد ذكرت في كتابي الجواهر السنية في الاحاديث القدسية ما يناسب هذا الباب وقد ذكرت في كتابي الايقاظ من الهجعة بالبرهان على الرجعة ما يناسب هذا الباب ايضا وقد ذكرت في كتابي الاثبات بالنصوص على الائمة الاثنا عشر ما يناسب هذا الباب ايضا وقد ذكرت في كتابي الاثبات بالمعجزات ما يناسب هذا الباب ايضا وقد ذكرت في كتابي الاثبات بال

لان الظلمة اصل والنور طارئ وروى عمر بن يزيد عن ابي عبد الله جعفر بن محمد الصادق
ان المغيرة يزعمون ان هذا اليوم لليلة المستقبلة فقال كذبوا هذا اليوم لليلة الماضية
ثم حضر الشمس فاستوى
في غروب الشمس فاستوى
من علمائنا رحمهم الله ان علامة ذلك استتار القمر عن الارض عند الزوال
الحمرة الشرقية وقيل علامته استتار القمر عن الارض عند الزوال
الحمرة والروايات فيها كالمتعارضة والظاهر عدم الحمرة
والفرق من طلوع الشمس مثله لان النور وجود والظلمة عدمه والبهر لا تنافي الآفاق دون
لاختلاف المطالع واختلاف فيها يحتمل ان يكون المعتبر عند اهل الشرع ذلك استغفاما
الاستواء ولا اختلاف فيها عن الاغتسال على تمر قال كنت مع زمان حين اجتمع الصادق عليه السلام
العاشر وتقيه بالكل الى الحرى بعد وضعت الماء فقال الرضا عليه السلام ان جاز بي
سهل والماء في الاناء الحرى فقال انها خلق قبل ام الذي عند كم فان اردوا الكلام فلكن عند ام ذلك
اسرى سلني بالمدينة فقال انها خلق قبل ام الذي عند كم فان اردوا الكلام فلكن عند ام ذلك
شيء فقال الفضل للرضا عليه السلام اخبرنا بها صلى الله عليه وآله ام القرآن ام التوراة ام الانجيل ام الزبور
الشمس في اجتماع الغاسق والطالع الزبانا الطالع وسط السماء فانها خلق قبل الذي وقول الله عز وجل
لا الشمس ينبغي لها ان تدرك القمر ولا الليل سابق النهار وسبقه النهار
استتر ويؤيد ذلك ما روي في الاخبار الصحيحة عن الصادق عليه السلام ان اول صلوة فرضها الله عز وجل
رسول الله صلى الله عليه وآله صلوة الظهر وهذا المذهب هي قرفان فلا تقول في رواية عن
يزيد قلت يحتمل ان يكون المشار اليه بهذا في قوله هذا اليوم صدر النهار من النصف الاول
وعلى هذا فلا منافاة والنهار عند اهل الشرع من طلوع الفجر الثاني المستطير الى غروب الشمس على المشهور
وفي رواية ان ما بين طلوع الفجر وطلوع الشمس من النهار والليل ما بين الليل الى الفجر
الشمس على غروبها كما هو الوضع الطبيعي ولا يتغير بالليل على الذي وعند غيره من طلوع
والسنين فعند اهل الشرع
بالنسبة

ان يمر القمر عند مرور زمان مفارقة القمر وضعا نموذجيا الشمس ثانيا ان يعود ذلك
الوضع ولو فرض كل وضع شكل وجعلوا المبدأ شكل الهلال لانه مبدأ سائر الاشكال والكوكب
الوجود والعدم
والوجود والخارج
ويختلف ذلك الزمان
واختلاف المكان
تسعة وعشرين والستة عند هم
الشهور عند الله اثنا عشر
وستة ايام
وانما عند غيرهم فمختلفان
اول برج آخر يليه ويختلف ذلك باختلاف
واقله تسعة وعشرين يوما وتسع ساعات
كلها ثلثين يوما والروم
غير هي زمان مفارقة الشمس
الخاصة التي هي من المغرب الى الشرق
واقله عشرة ثانية على رصد المعتبر عند المنجمين
خمسة ايام
في كل اربع
وصدا ما اول فروردين ماه
في نصف شعبان
مختار الشيخ الفاضل
يوم وهو المعتبر عند الفرس
سالف الزمان

اليوم الخامس

اليوم السادس

اليوم السابع

اليوم الثامن

اليوم التاسع

اليوم العاشر

اليوم الحادي عشر

اليوم الثاني عشر

اليوم الثالث

اليوم الرابع عشر

اليوم الخامس عشر

اليوم السادس عشر

اليوم السابع عشر

اليوم الثامن عشر

اليوم التاسع عشر

اليوم العشرون

اليوم الحادي والعشرون

اليوم الثاني والعشرون

صالح السبع
لقضاء الحوائج والدخول على السلطان
والسفر والتحول عن الدار فيه كان فيه
ومن سافر فيه غنم واصاب خيرا وفيه كان السيد
حسن الترتيب والتجارة والتزويج وفيه قال عليه السلام من سافر فيه غنم وفيه طلب طلب فيه
وهو يوم صالح لطلب الحوائج والتجارة والتزويج وفيه قال عليه السلام من حسن ولده وعون عليه
كان حسن الترتيب

اليوم الثالث والعشرون

وفيه قال عليه السلام من سافر فيه غنم وفيه طلب طلب فيه
الامور ومن ولد فيه كان حليما صابرا كاويتر بيته ويسوء خلقه ويرزق رزقا يتمتع منه وفي رواية ان حسن جهده وتعقل في آخر عمره او يعوق
والمرض يطول مرضه شديدا بالبلاء ضرب الله فيه اهل مصر ثلاث ليال متتابعات وفيه كان الرضيع
تطلب فيه حاجة فانه يوم شديد والمولود فيه يكون مباركا مرزوقا مجيبا وقضيه عليه شديد وفيه يسلم
يجهد وفي رواية يتفق من مرضه

اليوم الرابع والعشرون

قال عليه السلام لو صالح السفر وكل امر اراد الزوج فيه
منها

اليوم السادس والعشرون

ومن تزوج فيه فارق زوجته لان فيه انفلق البحر لموسى عليه السلام ولانه حضرة عمر ابا بكر ان فيه من
سفر والمرض فيه يجهد والمولود فيه يطول عمره كثير الخير ويرغب الى الناس محب اليهم وفي رواية يوم سفر
والمولود فيه يكون حسنا جميلا طويل العمر كثير الخير ويرغب الى الناس محب اليهم وفي رواية الدعوة على من ولد فيه

اليوم السابع والعشرون

قال عليه السلام يوم صالح لكل امر وفيه الدعوة على من ولد فيه

اليوم الثامن والعشرون

قال عليه السلام يوم
يكون محزونا ويصيبه الغموم ويبتلى في عزبته

اليوم التاسع والعشرون

صالح لكل امر ومن ولد فيه يكون عليما ومن سفر فيه اصاب مالا كثيرا ومن مرض فيه برئ سريعا
ولا يكتب فيه وصية ومن اتى فيه رجع وفي رواية يوم مبارك صالح لكل حاجة من لقاء السلطان
والاصلاح وفعل البر وغير ذلك

اليوم الثلثون

يوم جيد للبيع والشراء والتزويج ومن
ولد فيه كان حليما صابرا كاويتر بيته ويسوء خلقه ويرزق رزقا يتمتع منه وفي رواية يرتفع امره
ويعلو شانه ويكون صادق اللسان صاحب وفاء من سرف احد ومن صلى له صلاة
وحدها من قرض فيه شيئا رد سريعا انتهى

هداية تحصيلية

اعلم انى نظرت
الى الآن متردد افراد هذه الرواية واخواتها المشتملة على منسوبة الى الشهور العجمية
او العربية اذ لم يكن في شيء منها اشعار بشيء
ولم اجد

فكلام حجة
نصر بجانبي والامام
كانت متعارفة لدى الناس
منها قضية علي واحب حتى وقفت انه تعالى
منها قدر حلا واحب هذه الرواية في كتاب بدائع الفوائد
للطبرسي اعتقد فوجه هذه الرواية لا اعتقاد وعدد من الامام من الله
انه قد بالرواية وقوت لا اعتقاد وكان بسطوعجيبا
بقرين سيما الطق زيادة وقت الجوم
الامام مشهور الفرس كما هو مشهور
لنيابة وكالرواية المتعرضة الرواية الحقيقة الطوطاب
كانت وغير ذلك من مشتركا مبنيا وتحوشات
مانعا من هذا الاصل كان مشتركا مبنيا
بالاوضاع الطلقية وايام الفرس غير منضبط
فنا نعم الظ لكن اذا حد دما الظ
الاحكام اسرارا وحكاميس لا حد
العلم ليس بعد الكل وارد لا يطلع عليها الا واحد بعد واحد كما قال امير المؤمنين عليه السلام
فراختيارات ايام الاسابيع وهذا العلم لا يعلمه الا انت او وصي الانبياء فان مثلما
انتها ليستا مرتبطين بالاوضاع الفلكية كما لا يلزم ان يكون الايام التي بها تعتبر ان
فيها منضبطة لا تغير ما من تاريخ الفرس الى اخر عمارة
اعتبر بلوك العجم عند الشهر وقد غير كل شهر في عهده وجدده هاشم
لمو شهر يزدجرد شهر يار فصار بين الشهر وكاد منه المزاوة فرجع
العبرة بما كان معتبرا في زمن يزدجرد فيما بعده الاحكام اعني زمن الانبياء عليهم السلام وهو باقي
عليه في عهد يزدجرد وهو مضبوط لا تغير للتغيرات الواقعة في الايام الحالية وفي
المقام كلام آخر وهو ان ظاهر كلام صاحب الروع الواقية بما يشعر بان المراد
بالايام ايام الشهور العربية كما لا يخفى على الناظر في العارف بالاسالب
الكلام والجواب عنه ان مع
احتمال

مسئلة

تحصيل الايمان

الاستقرار

نقرة بن سر

اللجج جمع لجة وهو الموضع العميق

سبب بيابان را بركز

صدر هون نسب حسن

كبر الورود وفتحها

حطانية

البرية الخلق واصله البرء والبرايا والبريات

الجرة بالجيم والتاء المثناة المجرة جمع الجرار

الفصل الثالث

الفصل الثالث

[illegible]

الحلق والاطلاء بالنورة

[illegible]

تقليم الاظفار

[illegible]

[illegible]

تنبيه

[illegible]

تنبيه

[illegible]

تنبيه

[illegible]

وطهر تنبيه

[illegible]

ورزق
خاشعة تحرب
سبحانه فرض عالك
على الله بالنقص كلما نزل كلما فتنت بسبب
منه ما لكم من الفيض كلما نزل الرشوات الآيات
مثوبات الصلوة عاد وهبت بر الرشوات الآيات
المطلوبة التي الى الله ان يجزيه الاشرف المطهرين ترى ما الآيات فيها الآيات الحاد
وجل من ادراك الانظار الحاسرة ولقد نص الشرع المطهرين ترى ما الآيات فيها الآيات الحاد
بل الفعل والطعن بالنسبة لا يستحقها عباده بل مصالح العباد ومفاسد التعاون انما يهيم
وكيفما كان اذا من الخطر وسلم الضرر حدهم واقلوهم ترك فقصوهم بكيه قاتلوهم تمهيد
وينصركم عليهم ويشف صدور قوم مؤمنين ويذهب غيظ قلوبهم ويتوب الله على من يشاء علاوة وختم
الجاحدين الصالحين الكذبين منهم انكر الحق باطنه وظاهره جميعا فجعل جحوده جنايته وانكاره لسانه حمدا
الله على قلوبهم وعلى سمعهم وابصارهم غشاوة ومنهم من اقر به في باطنه وخانه في ظاهره وانكر لسانه حمدا
وبغيا وعتوا وجحدا بها واستيقنتها انفسهم ظلما وعلوا ومنهم من عكس فانكر بقلبه واقر بلسانه حمدا
انفسهم يخدعون اذا لقوا الذين آمنوا قالوا آمنا واذا خلوا الى شياطينهم قالوا انا معكم انما نحن مستهزئون
الله يستهزئ بهم ويمدهم في طغيانهم يعمهون ومنهم من اقر بجميع اصول الدين ظاهرا وانكر بها
لسانا وجنانا الا انه في التفاصيل يصل عن سواء السبيل للحاج سيرته واعوجاج سريرته وتولاه الاسباب الذين
يتفرقون والى الامم الثلثة فيها يوزعون ويخص لقص عليك انبائهم بالحق تصنيف ان الذين
بعد رسول الله صلى الله عليه وآله الى العلم والعمل صنفان فقوم تمسكوا بالعلم من الامر فشملوا بل
اذكر لما لا يعلمون ورد والى الله والرسول واولي الامر كانوا فيه يتنازعون واتبعوا الكتاب واختلفوا
في المتشابهات ووكلوا تاويلها الى الله والراسخين في العلم عليهم السلام واتبعوا الاندرس في الاحكام وتكلفوا
بها الحلال والحرام فاسمعوا ما اسمع الله وسكتوا عما سكت الله لم يزيدوا في التكليف على ما اتاهم
وانقصوا مما كلفهم الله فاذا تعارضت عليهم اخبار الائمة الاطهار قالوا فيها بالخيار لقنا للاوكان
الاخبار فرفعوا بذلك ما رفع الله عنهم والعسر والحرج واراد الله بهم ما اراد الله لهم الرسول الا ان
المخرج فسلموا واذا حوادث شدوا واذا حوادث الله عنهم ورضوا عنه اولئك حزب الله الا ان
حزب الله هم المفلحون تتمة وما زادهم قوم عن عضوا العصبية
ورفضوا المشير

واحضروا
في العاقبة بما
وتحزبوا فيها شعارا وحكموا فيها بالاراء وشكوا
في الاحكام واختلفوا فيها تصانيف حملوا الكتاب بالهوى وانما يهدم الكتاب
والقصور في التكاليف وصنفوا فيها تصانيف يعبدون قول الذين يكتبون الكتاب تذييل
كلمة قضاء الحكم على الله الحكم حمالة يعبدون قول الذين يكتبون الكتاب فاحملوا القضاء
من عند الله لتشتروا به ثمنا قليلا فويل لهم مما كتبت ايديهم وويل لهم مما يكسبون تمهيد
وعلى اصحاب القضية فيكفيهم انهم اتخذوا احبارهم ورهبانهم اربابا من دون الله وانهم
بذلك عند الامام الحق ارباب قضاياهم فقصوهم انهم انزل الله سبحانه دينا ناقصا فاستكملوا
خلاف فاطاعوه انهم بها مشركون فقصوهم انهم انزل الله دينا ناقصا فاستكملوا
اذا كانوا شركاء له فلهم ان يقولوا وعليه ان يرضى وانزل الله تبيان كل شيء بقوله تعالى ما فرطنا في الكتاب من شيء
والله سبحانه يقول في كتابه ما فرطنا في الكتاب من شيء وفيه تبيان كل شيء بقوله تعالى ما فرطنا في الكتاب من شيء
رسوله عما يحبون استحوذ عليهم الشيطان فانسوهم ذكر الله اولئك حزب الشيطان الا ان حزب الشيطان
هم الخاسرون تتميم الاربع ثم انهم اشتبهوا في اختلافهم على الله بالاهواء لا تتقدموا بين يدي الله ورسوله
لا تحضر حتى يبها الذين آمنوا لا ترفعوا اصواتكم فوق صوت النبي ولا تجهروا له بالقول كجهر بعضكم لبعض ان تحبط اعمالكم
ويحكم الناس على اتباع هواه فتشاجروا في الدين ولو شاء الله لجمعهم على الهدى ولكن اختلفوا فمنهم من آمن ومنهم من كفر ولو شاء الله ما اقتتلوا
لعنت اخبارهم بصاعها افلت منهم الاوصياء ان يحفظوا واعتبهم السنة الناس بالاوكان الذين
عباد الله حولا ومالا وولدا فتلك اصحابهم الرقاب واطاعتهم على ذلك وبان الله نزل الكتاب بالحق وان الذين اختلفوا في الكتاب لفي شقاق بعيد
اشتروا الضلالة بالهدى والعذاب بالمغفرة فما اصبرهم على النار وذلك بان الله نزل الكتاب بالحق وان الذين اختلفوا في الكتاب لفي شقاق بعيد
افتضاح ومن هؤلاء من لم يشتبه عليهم الامر بتبين لهم الحق ويؤتونه كما يعرفون ابناءهم ولكنهم
تبدوا كتاب الله وراء ظهورهم كانهم لا يعلمون وان كثيرا منهم ليكتمون الحق وهم يعلمون استحبوا
نار العصبية واستحلوا دار الحمية بعد ما تبين لهم الحق واهله بغيا وحسدا فاقتدوا بسنن من كان لم
الانكار ولا يرفعون راسا لما سمعوا سمعهم آيات الله تتلى عليهم ثم يصر مستكبرا كان لم
يسمعها كان في اذنيه وقرا فبشره بعذاب اليم التمتيع
ومنهم من نصب نفسه علما
امور

الناس ليس شيئا وانه من آمن بما جاء به الانبياء فانما يؤمن
الناس حالا ليس على الناس مقلدا للموتى ولا يقطع فهو
والكثير من غير طائل ثم جلس من الناس هيئات جاهلة
والقضاء فان نزلت به احد الشبهات الظالم المفضل بغير قاطع
في مثل نسج العنكبوت لا يدرك لصاحب الحظ المفضل بغير قاطع
مما كفروا ان ظلم عليه من اكتسبه به بعض نسج من حرقصاته الذي
عليهم ميثاق الكتاب ان لا يقولوا على الله الا الحق **تحقيق** ومن الناس من اتبع التقليد في العلم
والاعمال ولكنه اتخذ سبيلا الى الجدال واخذ قليلا في الضلال فاخذ يخوض في كثير من الفضول
من الفروع والاصول بطريق البدع وما لا يقع مسائل لم تنسج عليها حكما هو من منسوب العنكبوت
ودلائل يقول على الاجتهاد في كثير من مسائل الحلال والحرام بغير مذاهب الشيخ والخلاف وشيء
به كثرة الاختلاف خلطوا ما سمعوا بما لم يسمعوا فوقعوا فيما وقعوا ابتدعوا ما ابتدعوا واتخذوا من ذلك
سبيلا خلطوا عملا صالحا وآخر سيئا عسى الله ان يتوب عليهم ان الله غفور رحيم **تعبير** ومن هؤلاء
قوم اشتبه عليهم الامر اشتباها فحيروا في هذا آراء تباينا فصاروا فرقا وتحزبوا شيعا
يطعن بعضهم في بعض ينقض احدهم على صاحبه كل النقض فربما يسمع منهم في مسئلة
دينية اصولية او فروعية ازيد من عشرين قولا ادلة على كل قول يكاد ان يصيبه من
اجتهاداتهم على خمس مسائل لا اقل بل ولا سيما منهم لو علمهم في الجدل بغير هدى من الله **تعجيب** كيف
ان الذين فرقوا دينهم وكانوا شيعا لست منهم في شيء انما امرهم الى الله
يسوغ في سنة العقل او ملة الشرع ان يكون عقائد على العقول المختلفة والآراء المتباينة
شريعة في الدين ومنها جاء ويكون شيء منها الجهل في دواء جاء وغير خاف ان الآراء
لا تكاد تتوافق والظنون قلما تطابق والاقدام متشاكسة ووجوه الاجتهاد متعاكسة والاجتهاد
يقين الشك ويطرق اليه الريب فيشبه بالقوم من الميتم ويدخل نفسه في جملتهم وهو
بمعزل عنهم كما ترى في انباء الزمان ويسمع من الذين خلوا من
الاخوان ومشتة

الفلسفة ان يعتقدون عليها من تبرير تبرير تبرير تبرير ان يكون
في عمارة ارضهم يعتقدون بان بعض تبرير ومنهم من هو
ويمنع اقاربهم بعضهم ويقاتلون بعضهم **تأنيب** ومنهم من هو
يتعاملون ويتعاونون فيما بينهم ويتعرفون فوائدهم وتقلبهم بالتمويه
عنهم فيما كانوا فيه يختلفون ان من صدق الله وبرهانه فيه ليك
الا بالايمان ولا ايمان بتعليم جهلهم وتعليمهم وان من تقليد الرسل وتوبيخ
الا من اسلك سبيلهم ولم تقلد عليهم ولم يكن على الدليل لسلك السبيل ولم يجد ما لا
ربما يقولون ان الفضيلة مقصورة على تحشيم كل الدليل لسلك السبيل ولم يجد ما لا
مقال بعيد **تعجيب** ثم ان قوما هؤلاء اذا لم يقولوا على ما رواه وتهتموا
سبيلا وعوا فيه لا جاع وما ادريهم ما الاجماع فاذا سئلوا من معناه متفقوا بما لم يعلم
ومعلوم ان اتفاق الآراء المختلفة في آية واحدة مع تحقيقه في عصر الاعصار ومصر بعد مصر
ومعها مجرد جاء بها سبهات بل اختلفوا بعد ما جاءتهم البينات كيف يمكن ان يقول
يقول ما لا يزالون مختلفين الى ذلك وهو عز وجل يقول ان الله يحكم بينهم يوم القيامة فيما كانوا فيه يختلفون
فظلت اعناقهم لها خاضعين وانما وقعهم في ذلك اصحاب التقية في نصب الخليفة بين اوقيد واعلموا
الجمهور ما هم اولئك الذين لعنهم الله فاصمهم واعمى ابصارهم **معذرة** لعل الذين يريدون
ذلك كله من الحق على اصحابنا وجرانه في زمن الحجاج انما استنكار طائفة منهم في علاجهم ومن ظاهرهم
في زمن الهدنة والتقية وما عنهم منهم كلمات مموهة لضيقة تلقوها عنهم بالقبول سموا ما لا يصح
ثم زخرفتها استحسنوا وداوم استسمنوا فرجوا قليلا قليلا عنهما دين ما سمعوا من تمهيدهم
فتاويل التشابه بقياد العاج وازمتهم لتحبيذ اللنظار وتردي الانكار والمواخذ الله
يعذرهم فيها بالاعذار فالتبع منهم دائرة الخلاف بالآراء ووسع لهم ميدان الانظار والاهواء
فوقعوا فيما وقعوا الا في الفتنة سقطوا **تعجيب** ثم ان الاعجب جماعة من مقلدة اصحاب الاجتهاد
يشترطون الحجة فيمن يجوز تقليده من غير استناد فيه الى ما يصح عليه الاعتماد ثم ان قوما منهم
لا يقلدون الا الموتى ويحجرون اجتهاد الاحياء ما دام الاحياء ثابتة بموقوف
وحدا وتعللا بان ثبوته على ما

العلماء ... الرب
فاذا ... ان الاوهام
البعض وقفا ... ان الاعالي الا هو وان ... ما يعقلون
ويقل ... ان الحق والسط
المشترط انما هو ادعانه فقط ثم اذا ... الحجة والنصفة ... ان الظلمات والنور
بالغنا واعتمدوا ... ان يكون ... فيتوسل عند ... الصدق والزور والظلمات
تماما كانوا يقدرون ... اعتلال ... ان ... الاراء واهل الحق الا واحدا ثم
واحالى والعاطل ... الكلال ... الفنا او ... الاراء ... تعلمون
وليت شعري ... مدخل ... الحق ... الحق وانتم تعلمون شديد
الا ... اباء اهل الكتاب ... التقليد ... الضلال ... العقيدة ... العناد
لتعصبهم الشديد وعلوا ... التقليد ... فسقا ... العناد
اتخذوا اولى الارا ... من دونا ... الرؤساء ... ارباما ... الله ... ان
لا يعلمون والعلم ... عاقوا ... قالوا انا وجدنا آباءنا على امة وانا على آثارهم مقتدون
ثم ... خطا ... ولا تزال تطلع ... منهم الا قليلا منهم فاعف عنهم واصفح
وليت شعري من اذن لهم في اتباع ... يجوز عليه الخطا في الاراء ... اختيار احد اقوالهم
بالاتفاق والبحث مع خلافهم ... الصواب ... اذن لهم ... تعالى ... يقولون ... اجتهادهم
اخرج قول ... عن الصواب ... اذن لهم ... تعالى ... يقولون ... اجتهادهم
بهذا ام هم قوم طاغون كلا انهم ... غرتهم ساهون ... فرعونهم ... ان ... عوهم
الى الهدى لا يتبعوكم سواء عليهم ادعوتموهم ام انتم صامتون **فصل** ومن الناس من زعم انه
اذا تعرف لغة العرب وتعلم النحو والصرف والادب وصحح الفاظ الاوايات وسمع
آراء اصحاب المقالات فهو من اهل العلوم الدارية فان اضاف اليها والعياذ بالله استنباط
عقايده واحكامه من كتب المجتهدين فقد حصل له رتبة الرأي في الدين وهذا هو السبب الاكثر
في انتشار الخلاف وكثرة الاختلاف كلا ان تعلم اللغة من علم الكتاب ... التقرير الباب
واين تصحيح الاخبار من معرفة السنن واين الوقوف من السنن واين اختيار الحق الا آراء ... ثم
الترجمان من معرفة علم الحديث والقرآن واين رؤية القوم ... مجالسة
السلطان

بالرأي

ارب
سمع الالفاظ ... الالفاظ ... الالفاظ
منه ... الحجة ... كلا بل ... **فصل** ... بالدين
... الدين ... الدين ... الدين ... الدين ... الدين ... الدين
سعيهم ... الحجة ... الدنيا ... الدنيا ... الدنيا ... الدنيا ... الدنيا ... الدنيا
فمن لم يقنع ... بالغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
ثانية ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
شركا ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
وفيها ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
يدبرون ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
بل كيف يعمون ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
فاقرر ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
القيم ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
طول ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
لم يسمع ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
اوا ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
العربية ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
العلمية ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
والغاء ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
يعقلون ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
والشيطان ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة
العلم ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة ... الغيبة

اولا احكام الشريعة و الاخلاق و تنوير
الثاقب بانوار الفيوضات عن الشوائب
قلبه عن الكدورات و تهذيب سره لينتفع الاقتباس من انوار فاتحهم الخصيص
ثم يخوض في علومهم و اسرارهم ليستحكم قدمه في ذلك و ان جاء الرب منفرد الاذراء بهم
تواصوا بذلك و سلكوا الحوض في الحكمة
تنبيه ان اكثر الاولين كانوا اذا اقتصل قلبه اشارات
و الله يقول الحق و هو يهدي السبيل
بهم جاهم من ذلك شرحا شاهم كانوا اولى علوم و مجاهدات لهم حقائق المعارف
و دقائق الحكمة تنبيها في علم الاشراقات في علم المعاد و الموجبات و شاراتهم مفتوحة
الصدور و فرقا لانهم تجاه و الجهل الغرور و غيران عباراتهم مرموزة
عدتنا يرد على كلامهم دون مقصدهم و مرامهم فلا يرد على الزمن بل علومهم لكن بالغاية
و لا تعلو بهم و اصلا الى النهاية بل بقي عليهم العلم بانه و اليوم الآخر مما هو وراء الطور العقل اشارة و هدية
اريد و الا و انما و صل اليها من هذه الامة الرحمة من هو منهم و الله يجتبي اليه من يشاء
تحصيل و من ان من خلط الفلسفة بالكلام و فتح البرهان بالجدل لم يكمل علما قط و لم
يحيز في علم الا مرة بها بادرة جدلية و تجده تارة اشعريا و تارة معتزليا يأخذ هذا
صفاء و من ذلك الآخر بالمعروف و اخر بالكلي بنظره بعقله و اسرار الدين من غير
تهذيب و تطهير و تنظيف لكدر و المجادلين حسنة كتبه قلت و تنوير بنظره
اعتقاده و على تحقيقه كثير عباده و الى آرائه و الدين استناد بل حيث ما مال هواه و لطفه
يزعم انه ليس على وجه الارض عالم سواه فقول قد حققت في علم الواجب بالانكار الكثير ما لم يعلم
احد قبلي الى الآن و تحققت في حدوث العالم بثواقب النظار ما لم يتحقق احد قبلي و الا ما
احسنت احسنت في علم العالمين ما وجدت انت بلى و حتى ان الطلب عليا بالشيخ عاد
الورى الى ان انت الا عاد **عبرة** و منه هو لا منه رجع عن هذا الطريق قبل ان يستحكم فيه الجهالة
و يتكلم من قبله الضلالة لما نالها من الحيرة و الارتياب و الا بهتة و كثرة من عقائده الى الارتياب
و الصواب كالتي في استهوته الشياطين في الارض حيران له اصحاب
و رتبا يكون رجوعه بعد القضاء الاثر عن
و الضرام

معطر و هو تحصيل النفس
و بطلان العود و تحصيل النفس فيه من خير
و وجوه حين جهد الشرك بين فيه الانف للان و قد عصف
لا يفقه الله من دنياه عن الذين كانوا نوارا فاتحق بالذين يقولون لذين عنده
قبل و ثبت المفتدين من نور قبل جوارهم الصفين و اشتبهت باصحاب الجحاجين الرجل
امنوا انظروا و اقتبس من علم الدين و الا تاريخ بعضهم من عبارات اتهاء و جاء و جوه تكلف
تدريس بمصنفات ليست في علم الدين و الا تاريخ بعضهم من تاريخ ليس في فقه مطالبها
بسهر الليل و يستغرق نهاره و اسفنا طاهرا و بعضهم من عبارات اتهاء و جاء و جوه تكلف
بها ما حتى من اشارات اتهاء كانه جنبها قبل الوحي و التنزيل و تاريخ ذلك العلم الالهي و الان من حين
مطلب الالهام اعتنا زمد اتهاء و اساتيده بالغفلة الادراك و الاوقف عاد ذلك الاقاف
منها لانه لم يثبت من آبائه و اساتيده سقيمة و ناحية عاد ذلك ما قليلا **ازاحة**
و ربما يحصل عندهم بدر يسيا حرفة على لها فمدرسة سقيمة و اتاها الله منا قليلا
و غيرها و طبيعة اولئك لم تجد و الا تحصيل العلم سبيلا اشتروا بآيات الله ثمنا قليلا
فاق جمهور هم بمعرفة علم الدين و بلوغه رتبة الكشف و الغيب بالحال آخر انهم عن المعرفة و المعارفة
و افقه انهم حيا هو ان ذوق الوصال امر و التمس بالحال آخر انهم عن المعرفة و المعارفة
لمغزلون و للجاة قوم آخرون بل خاب الحق ان يكون بعض الكل ارد او يطلع عليه الا
واحد بعد واحد **شعر** و كل يدعون وصال الذي **شعر** و ليلى لا تقر لهم كاذ و الذين اهتدوا
زادهم هدى و آتاهم تقواهم ان شجرة العلم بانفه و قطوفها دانية و ثمارها باسقة
و انهارها دافقة ظلها ممدود و ماؤها مسكوب فيها فاكهة كثيرة لا مقطوعة و لا ممنوعة
و سقيها سرمدية و اكواب موضوعة و نمارق مصفوفة و زرابي مبثوثة اصلها ثابت
و فرعها في السماء ذلك فضل الله يؤتيه من يشاء **ايمان** ليس العلم كثرة التعلم و انما
هو نور يقذفه الله في قلب من يريد الله ان يهديه و ذلك لمن استعد
للاهتداء بهذه الاخلاق و
تحلية

تخلق بالمكارم
وتنفق بما تفضل من المحاسن ثناء جميلة
الحاسد تصدر استخفوا الحق من سبيل الله صدت عن سبيل الله وتبغونها عوجا
ذلك بانهم استحبوا الحيوة الدنيا على الآخرة طاقة
صاعقة ومن مولاه من يضلل الناس وانهم يحسبون انهم على شيء الا انهم هم الكاذبون
في طغيانهم يريدون ليطفئوا نور الله بافواههم والله متم نوره ولو كره الكافرون هو الذي ارسل رسوله بالهدى ودين الحق
ليظهره على الدين كله ولو كره المشركون قد بصرت البصائر واستنارت السرائر
فصل كيف قدر ثم نظر ثم عبس وبسر ثم ادبر واستكبر قد بدت البصائر واضاءت الدياجي
او سمع مؤذن مسجد صلى بالغيظ واذا رأى عمارة مسجد بالحاجة وجمع الصلوات التي اصابه الغم والالم
ثم لقطع فلينظر هل من يذكره بالغيظ واذا رأى عمارة مسجد بالحاجة وجمع الصلوات التي اصابه الغم والالم
وجهه مسودا وهو كظيم وسقط في غداء السيم واوقات الصلوات التي اصابه الغم والالم
ذلك البلاء ولا يسمع مسجد الله ولو قدر لمنعهم المنع وشنع عليهم بانه الشنع وسعى في خرابها
المسجد وخرابه بل لم يدر شيئا من ذلك وما كان لهم ان يدخلوها الا خائفين
يذكر فيها اسمه وسعى في خرابها اولئك ما كان لهم ان يدخلوها الا خائفين
استحبوا بالامر المعروف واقامة الطاعات واستحبوا لقلة اداء الصلوات كانهم حسبوها عارا
وعدوها ضعفا وشنارا فلم يعلموا انه من مناقب الانبياء وتمام الاخبار والاداء وصاياتركوها ورفضوها
فجهلها الجهلاء وتقصها الاغبياء فما عرفوا غاياتها وما رعوا حق عاياتها
وتشاغلوا عليها فما تاثروا منهم لشهد من مساجد في آن واحد يرفعون اصواتهم بالتكبير
للصلوة عيادون كالذين قالوا لا تسمعوا لهذا القرآن والغوا فيه لعلكم تغلبون وعلى
كل من العوام قوام لا يتعصبون وعنه يتولون بل والى مسلم متبعه بسيطان ايديهم وانتهم
بالسوء ودوا لو يفقدون كلا انهم عن ربهم يومئذ لمحجوبون اتخذوا ايمانهم لهوا ولعبا واتخذوا
آيات الله هزوا برق ومنهم من اتخذ الخير سبيلا ومنهم من اتخذ الشر سبيلا وقد اتى بالطاعات وليلا قد اتى بالسنن
ورفض البدع في غمار الفتن وظاهر الطهارة وعلى آثار فقد اتى
الصلوات والقصر لا فائدة
الجمعة

وتجاوز
الازمنة بالقطع فرض
شكره ومن نعم بشكره من نعيم بنعمه الخفاء
وبلغ عدالة وتقوى بالشاهد وهو غافل عن ذلك عن درجة الاخلاق وبالامور عاجز
عن الاعين بهذا الاستحقاق والغاية وبحفاظ الله ذلك فضحكه للايام افلا تبدون عورة فضحه
لا عند الحوض فقط بل عند العرض فسوف يراه ربهم فاذا بلغهم عن النظر عيونهم بل ياكلوا الصعود
اقفالها ام على قلوب اقفالها ان الذين يؤذون الله ورسوله لعنهم الله في الدنيا والآخرة واعد لهم عذابا مهينا
هاتيه الكل غرض احدهم من هذه الآيات ترغيب الذين يؤذون المؤمنين فليتبعوا هذا الدين بالاجر
وليسدد فاهم القول فيه ويتبعه عامره وبما شاء الله ان القلوب ولا له العيوب وسلامة العيوب عاصفة
الفاجر جاشاه والفرض من الجمعة وجماعات تاليف القلوب من مصرف بتعين لو يشرعه فرض الله صوتع
يحصر اصنافه وذلك ثم فيه كمن بني قصرا وهم الناس بعضهم بعض الولاء ولو ان الله تعالى يرى ان الفوس عزيز متشابه
لمثل هذه الثقة على النقض ان من بعضهم بعض الولاء ولو ان الله تعالى يرى ان الفوس عزيز متشابه
ومع وصلوات وساجد يذكر فيها اسم الله كثيرا ولينصرن الله من ينصره ان الله لقوي عزيز متشابه
الذين ان مكناهم في الارض اقاموا الصلوة وآتوا الزكوة وامروا بالمعروف ونهوا عن المنكر ولله عاقبة الامور
وصلى عليه وسلم الا الى بابه كان يوم الاحزاب الذين سمعوا فيه وكن قرة
الذين آمنوا صلوا عليه وسلموا تسليما وقال بالنسبة الى تعريف الكلمة وشق العصى وكن قرة
عينه ولا تبق عصاهم ويكون شاهدا جمعا ويكون الاحكام في تعريف الكلمة وشق العصى وكن قرة
فرد الخاسة بالاخفى ولا يحصل الا نهار اصل وافل بالنسبة الى تعريف الكلمة وشق العصى وكن قرة
الامور الجزئية لولى مذلك القلة معاسد بالاضافة الى ما مناك وعصيتم بعضها خوفا من على الخاص
وذكر الغواية عليكم ذكرتم اعداء فالف من قلوبكم فاصبحتم بنعمته اخوانا وكنتم على شفا حفرة من النار
فالتفتم بها كذلك يبين الله لكم آياته لعلكم تهتدون ولكن منكم امة يدعون الى الخير ويامرون بالمعروف
وينهون عن المنكر واولئك هم المفلحون ولا تكونوا كالذين تفرقوا واختلفوا من بعد ما جاءهم البينات
واولئك لهم عذاب عظيم عقد وحل واقل قال عليه تقول الله المؤمنين صلوات الله عليه كان يتفرق
له فانت ما يتعلق بهذا الذي بمصلحة التقية موجودة ومنتهاها مقصودة بلوغ الاعتبار فانه سار
الصلوات لوجود العدالة المعتبرة فيه كما دلت الروايات ومنتهاه الاعتبار فانه سار
يعوبه بتحافظ على الاركان الاثنتي عشرة وبهذا القدر يحصل الغرض المطلوب
منه حالة من الصلوة وقدره
وتقه

بقدر ما تبقى منه وهما
حسنا الى تمام الكلام وسعى في جميع شعب
الدين واحاسن الكلام بل يقلد اماما الصلوة والسلام ولكن الى الكلام
الموسوم بجمع الجمعة واجتماع اهل التقليد الى الصلوة والسلام
حاجة ذوي الحاجات وما قدر عليه وامتدت الفتى الى الصبح الصالحين
الذين شكوا بالحاجات وما قالوا الصلوة وانا الصبح الصالحين فهو مصباح الهدى وقلبه واعلم قرات
اليه عبدا عاده الله عالف فاستشعر الحزن وتجلب الخوف فهو مصباح الهدى وقلبه واعلم قرات
ليموه النازل بقصر عالقة البعيد ويتوالى الشديد نظر فالبصر ذكر كثير وانوى من عذب فرات
سهلت موارده فشرب منها وسلك سبيلا جدد واقد خلع عن اهل الشهوات وتخلى المهموم الى الاتحاد
فخرج عن صفة العمر وشاركه اهل الهوى وصار من مفاتيح ابواب الهدى ومغاليق ابواب الردى
طريقه وسلك سبيله وعرف مناره وقطع عماره واستكثر من الهمان واولئك هم المفلحون **اتمام** قد احيى قلبه
فهو من اليقين بمثل ضوء الشمس اولئك هادي من تبعهم واولئك هم المفلحون
وارمات نفسه حتى وقع حبله ولطف عليه وبرق له لامع كبرق البرق فجاب الطريق و
سلك السبيل وقد رفعته الابواب الى باب السلامة وباب الافاقة ترى له قوة في دين وحزم في
لين وايمانا في يقين وحصافة في علم وعلما في حلم وقصدا في غنى وخشوعا في عبادة وتجملا في فاقة
وصبرا في شدة وطلبا في حلال واشاطا في هدى وتحرجا عن طمع يعمل الاعمال الصالحة وهو على وجل
لم يستقر روحه في جسده طرفة عين لولا الوجل الاجل يمسي وهمه الشكر ويصبح وهمه الذكر يعفو عمن ظلمه
ويعطي من حرمه ويصل من قطعه بعيدا فحشه لينا قوله غائبا منكرا جانبا موقرا مقبلا خيره مدبرا
شره في الزلازل وقور وفي الكارة صبور نفسه منه في تعب والناس منه في راحة عظم الخالق
في انفسهم فصغر ما دونه في اعينهم فهم والجنة كمن قد راها فهم فيها منعمون وهم والنار كمن قد
راها فهم فيها معذبون قلوبهم محزونة وشرورهم مأمونة واجسادهم نحيفة وحاجتهم خفيفة
وانفسهم عفيفة صبروا اياما قصيرة اعقبتهم راحة طويلة تجارة مربحة يسرتها لهم ربهم ارادتهم الدنيا
فلم يريدوها واسرتهم فقدوا انفسهم

اولئك هم المتقون
اولئك هم العلماء
اولئك هم الحكماء
اولئك هم الصالحون
اولئك هم الصادقون
اولئك هم الصديقون
اولئك هم الشهداء
اولئك هم الصالحون
اولئك هم المفلحون
اولئك هم الراشدون
اولئك هم الفائزون
اولئك هم الناجون
اولئك هم المهتدون
اولئك هم المرحومون
اولئك هم المغفورون
اولئك هم المقربون
اولئك هم الابرار
اولئك هم الاخيار
اولئك هم الاتقياء
اولئك هم الاصفياء
اولئك هم الاولياء
اولئك هم الاحباء
اولئك هم الاحبار
اولئك هم الرهبان
اولئك هم الزهاد
اولئك هم العباد
اولئك هم الصالحون
اولئك هم المتقون
اولئك هم العلماء
اولئك هم الحكماء
اولئك هم الصالحون
اولئك هم الصادقون
اولئك هم الصديقون
اولئك هم الشهداء
اولئك هم الصالحون
اولئك هم المفلحون
اولئك هم الراشدون
اولئك هم الفائزون
اولئك هم الناجون
اولئك هم المهتدون
اولئك هم المرحومون
اولئك هم المغفورون
اولئك هم المقربون
اولئك هم الابرار
اولئك هم الاخيار
اولئك هم الاتقياء
اولئك هم الاصفياء
اولئك هم الاولياء
اولئك هم الاحباء
اولئك هم الاحبار
اولئك هم الرهبان
اولئك هم الزهاد
اولئك هم العباد
اولئك هم الصالحون
اولئك هم المتقون
اولئك هم العلماء
اولئك هم الحكماء
اولئك هم الصالحون
اولئك هم الصادقون
اولئك هم الصديقون
اولئك هم الشهداء
اولئك هم الصالحون
اولئك هم المفلحون
اولئك هم الراشدون
اولئك هم الفائزون
اولئك هم الناجون
اولئك هم المهتدون
اولئك هم المرحومون
اولئك هم المغفورون
اولئك هم المقربون
اولئك هم الابرار
اولئك هم الاخيار
اولئك هم الاتقياء
اولئك هم الاصفياء
اولئك هم الاولياء
اولئك هم الاحباء
اولئك هم الاحبار
اولئك هم الرهبان
اولئك هم الزهاد
اولئك هم العباد

بسم الله الرحمن الرحيم

آمنت بالله وحده لا شريك له وكفرت بالجبت والطاغوت و
آمنت بسر آل محمد وعلانيتهم صلوات الله وسلامه عليهم استمسكت
بعروة الله الوثقى التي لا انفصام لها واعتصمت بحبل الله المتين
اعوذ بالله من شر فسقة العرب والعجم ومن شر فسقة الجن والانس
فوضت امري الى الله وما توفيقي الا بالله عليه توكلت واليه انيب
قل اني هداني ربي الى صراط مستقيم دينا قيما ملة ابراهيم
حنيفا وما كان من المشركين

اما بعد

چنانچه در حدیث صحیح وارد است که فرمود
آمده که حضرت فرمود العمل العمل ثم النهایة
زیرا که حضرت فرمود که ای مردم بدانید که
مرا نیز نوشته است که ایمان من قبول نمیشود
الله عدد آیه وارد شده است که الایمان
مقرب الی الله تعالی قال الله تعالی
آمنا قل لم تؤمنوا ولکن قولوا اسلمنا و در آیات دیگر
خاص از راه اسلام مراد از دین درین آیه شریفه اگر مراد اسلام هر آینه یکی از دو احتمال
که عظیم انواع اکراه است منسوخ میشود چنانچه رای بعضی مفسرین است و بنا بر مسبوق بودن علما بدین احتمال
و ورود با آنچه در اخبار وارد شده که جبرئیل در مکه معظمه بعرض مقدس حضرت رسالت صلی الله علیه و آله
رسانید که چون جهاد و مامور بآن بکلیه منتشر نمیشود بارض هجرت باید فرمود که این مقصود ظهور
الله بر وجه دلخواه چهره کشاید چه بیقین سوره بقره خصوص این آیه در مدینه طیبه هنگام
شعشعه اسلام و قوت مسلمانان نازل شده است چنانچه فقره قد تبین الرشد
من الغی تیر اشعار بدان نماید اگر اکراه اهل بعث قبل از تغیر حوال از باطل بنزول نمود
بود چه آیه لکم دینکم ولی دین اینمعنی صورت پذیر بود با آنکه مخصوص بعضی اشخاص کفار
بش چنانچه منقول شده است که در باب مکره و نفر از اولاد انصار نازل شد لیکن خصوصیت
نزول موجب خصوصیت حکم نمیشود چنانچه گفته اند العبرة بعموم اللفظ لا
بخصوص السبب پس اولی آنست که مراد از دین اینجا خصوص ایمان باشد که افضل انواع
و اکمل اقسام اسلام است خواه الف لام عوض از مضاف الیه مقدر دانند یعنی دین خطاب باشد
آن و خواه الف لام عهد انگارند چنانچه از بعضی از علما نیز این دو احتمال نقل شده تا آنکه بر فرض عموم
ضرورتی داعی بر خصوصیت دیگر نیست و غیر ازین دو احتمال نقل شده تا آنکه بر فرض عموم
و اطلاق هم منع کامل منصرف توانند شد بدلایل واضحه و قراین ظاهره پس بنا بر این فقره
خواه جمله جزیه هم مجبر از نفی جنس اکراه و خواه بر اثبات محمول شود مغیر حسن خواهد بود که
در سلوک خصوص ایمان هیچ اکراهی نباشد و بدین

حکم آمده
در همه مکان نامه
که همه مکان شاه را بشکار سر ایمان
راهنمایان شاه را در دخول خصوص ایمان
تکلیف کرده بشکان در دخول نیدوان دخول باید و تعرف و مومنین اضاع
ایمان تکلف نشد از دخول آنکه فی الناس حتی یکونوا مومنین من شاء
باشد چنانچه انکار از خطا آنکه مصالح آنچه قدر و اخلاص تهدی الله الذین عظم سعی
آن شناخته عقد ایمان نوبت آنکه مصالح استعداد و عقیده اسباب استعداد دین سعادت جاهدوا
بلی آدمی خود باید که بقدر مقدور در تهیه استعداد و عقیده اسباب استعداد دین سعادت و الذین
موفور ظهور آورد و با مجاهده نفس تا ره پذیر این گوهر گرانمایه گردد و لکه بسیار گرد طرز بیند
فینا لنهدینهم سبلنا انا نشر نفس اسلامی مکان آرزوی اسلام و واجب شد که آمرت و آن قاتلوا
و لهذا جهاد با کفار را بر علت جهان آرای اسلام و واجب شد که آمرت و آن قاتلوا
الناس حتی یشهدوا ان لا اله الا الله و ان محمدا رسول الله با کفار جهاد
آفریدگار و مبعوث سید ابرار اقرار نکنند و بحقیقت آنچه گفته گردد و فرمود که بسی دست
از کراه و از ایشان باز دارند مستند کتب آنکه تا ملتزم شرایط و مدارس عارف ایمان باشد
اند و هیچ استراز اکراه و فرار حال نباشند حتی یعطوا الجزیة عن ید و هم صاغرون
الا الله محمد رسول الله بر زبان اصل اسلام خاطر کفار
تعقیب عنا باشد و دیده و دل بر آن شناخت
نموده و بعد از آن اسلام شود و هر معنی
و اقرار آن هم شود و هر معنی
باشد

بدون اذن خدا و نصب او ما ینطق
عن الهوی ان هو الا وحی یوحی
و وسیله دین و دنیا و واسطه میان مردمان و آفریدگار جهان باشد چنانچه از حاد
و دلی و حاکم شرع فروج و دماء بندگان نامیم طاغوت نامند و اعوان و انصار
شده و فرق و تفریق کرده اند که بالاتر از حد خود بیرون نهاده هوا و هوس
و نقصان کار رسد که بالاتر از حد خود بیرون نهاده هوا و هوس
الذی یشفع عنده الا باذنه
بشر لا یتکلمون الا من اذن له الرحمن و قال صوابا
و نقصان کار رسد که بالاتر از حد خود بیرون نهاده هوا و هوس
تمنی فلله الآخرة و الاولی و کم من ملک فی السموات لا تغنی شفاعتهم
شیئا الا من بعد ان یاذن الله لمن یشاء و یرضی
بدون نصب خدا و نص سید انبیا صلی الله علیه و آله خلیفه و جانشین
هر آینه طاغوت باشد بلکه بلفظ طاغوت و لعنت از طغیان استشقاق شده
انبیا را که بیش از بیش از حد و پایه خویش بیرون رفته باکمال
تی بستگی خود را خلیفه
و جانشین

هر آینه حجت خدا بر ایشان تمام
و رسول خدا بر ایشان تمام
شده و عرض ایشان و انذار ایشان
علیهم مده و تخویف و انذار ایشان
فایده و اگر دو اجابت ایشان منصور نباشد سواء علیهم ءانذرتهم
ام لم تنذرهم لا یؤمنون جواب ایشان و نجات ایشان
اختیار نمایند فان ترو اکل ایة لا یؤمنوا بها و ان یروا سبیل الرشد لا یتخذوه سبیلا
استعداد و هدایت شامله کامله و استحقاق رحمت عامه تامه از بنگاه نیست
شده مستوجب لعن ابدی و مستحق سخط سرمدی گردیده اند و آرزوی شان حوالهٔ روز جزا
تهدی الله قوما کفروا بعد ایمانهم و شهدوا ان الرسول حق و جاءهم
البینات و الله لا یهدی القوم الظالمین اولئک جزاؤهم ان علیهم
لعنة الله و الملئکة و الناس اجمعین خالدین فیها لا یخفف عنهم العذاب
و لا هم ینظرون

نمایش دوم

در تحقیق معنی طاغوت و بیان کیفیت کفر و ایمان
بحقیقت آن بدانکه کفر و لغت عربی معنی انکار آمده ضد ایمان و طاغوت بمعنی عبادت از
استحلوقیت که بندگان بفهم ناقص و آن باطل اختیار اختراع نموده اند و وسیله دین
و واسطه میان خود و جهان آفرین
گردانند

مجلس شورای ملی

خصوصاً که در این حدیث
رنگ شده اند بغایت و از ایشان طغیان
پیدا شده و عمر بمیرد و کلان در حق ایشان طغیان
لات و عزی که بمیرد و کلان در حق ایشان طغیان
نه ایشان از حد شان لهذا در ایشان آیه
تعبیر شده باز جاده بر حدیث اهل بیت
هم الذین غصبوا آل محمد حقهم
و در تعیین خلفا شاید بسیر اجماع
لا یجتمع امتی علی الخطا
جانب خطا نباشد و صورت پذیر نخواهد بود چه عقب در تحقیق حقیقت اجماع
یکی از ارکان دین چه نصب خلیفه مثلاً از کجا و استنباط نمایند همین اراده
پس چگونه بموجب اقدام بچنین جرأتی نمایند و جمعی که این اراده
امت بعد دو بوده اعتقاد و اختیار شان را در اجماع اعتبار نمایند که حق علی
یتابع غیر سبیل المؤمنین نوا
ما تولی و نصله جهنم و ساءت مصیرا
بیعة ابی بکر فلتة و قی الله المسلمین شرها فمن عاد الی مثلها فاقتلوه
بلکه همان حدیث مشهور دلالت بر آن نماید که چنین اجماعی که صورت انعقاد نیابد و خبر
از آن دهد که همواره طایفه از امت طریقه حق و صواب را ملتزم بوده و از ضلالت و خطا زوده
چنین دو امر بخاطر رسانند چنانچه قرآن مجید الصباح از آن نموده است که من امة یهدون
یهدون بالحق و به یعدلون و از سرور انبیا محمد مصطفی صلی الله علیه و آله مروی شده که
لا یزال طایفة من امتی علی الحق حتی یاتی امر الله و بسر حد تواتر رسیده که جمعی
بسن و کنکاش خلیفه دخل نبوده بالبوبکر و عمر بیعت نکرده اند الا من اکره و قلبه
مطمئن بالایمان چه شان حکیم علی الاطلاق امر خلافت را باختیار رعیت و اتفاق
تفویض نماید که جمعی بر دو شان اتفاق پیشه تعیین نکرده و نزد
حیله

مجلس شورای ملی

شجر بینهم ثم لا یجدوا فی
انفسهم حرجا مما قضیت ویسلموا تسلیما
نهایت توکید و توثیق فرموده بستدان برای خود از زمرهٔ ایمان نسبت
بیرون نموده و از همین جهت که در احادیث اهل بیت علیهم السلام تکلیف مخصوص فرموده اند
و عدالت بغیر قبر از زمرهٔ اصناف اصنام و توجه بوجه دل جانب معبود یکتا مخصوص فرموده اند
ما علی ملة ابراهیم الا نحن و شیعتنا و سائر الناس منها براء
چنانچه از حدیث که ان اولی الناس بابراهیم الذین اتبعوه و هذا النبی
والذین آمنوا والله ولی المؤمنین ثم استشمام توان نمود فارسی ایمان کردیدن بهمین قول ایمان
نیست ادراست ظاهر که نظاهر علامات در دل در زمین کرده بعد کرد و قوت بر آن آید که اصل
اکثر کار خود بود و کذاری عشق که از پیش خرش حاکم تعیین شد منور نماید و وقت بر دمیدن
توکه برای روز مرسش خود خلیفه ای کجا بجهان آفرین کرده بدن آدمی مشکاهی عشق
کردیده که از روی شیعه و رضا تفویض همگی امور خود بدانجناب نموده در کلی و جزئی بغیر توکل
کرده شیعیان خلاص است بدیگر تحیه و توسل نماید از غیر یا بر نفس و کمال شکاتش از هر خواه
چنانچه در اتاک نعبد و ایاک نستعین اشعار شده و فرمان از شادشان و علی الله
فتوکلوا ان کنتم مؤمنین ایمان را با توکل بار کرده و قرآن مجید از حال ایمان مؤمنان
اخبار نموده که انما المؤمنون الذین اذا ذکر الله وجلت قلوبهم و اذا
تلیت علیهم آیاته زادتهم ایمانا و علی ربهم یتوکلون بنیاد علمای حضرت
محمد بن یعقوب کلینی بسند خود از امام همام مشرف سلام سید انام پیغام جابر محمد باقر
علیه و علی آبائه الصلوة والسلام روایت کرده و قال قیل یا رسول الله صلی الله علیه و آله و بعض اصحاب
اذا لقیته ربک فقالوا السلام علیک یا رسول الله فقال انتم فقالوا نحن مؤمنون یا رسول الله
قال حقیقة ایمانکم قالوا الرضا بقضاء الله والتفویض الی الله والتسلیم لامر الله فقال رسول الله
صلی الله علیه و آله علماء حکماء کادوا ان یکونوا من الحکمة انبیاء

و در تحقیق
حقایق و دقایق
جعفر بن محمد الصادق علیه السلام که ایمان که الله عارف
نموده قال یا رسول الله و ما رضا بقضاء الله و تسلیم لامر الله عرض کرد پیغمبر خدا جان آرام
التوکل علی الله و تفویض الی الله لیتبع الغنائم
پرسیده از معنی عرفت الله کسی که در امور خویش و بیش خویش بر آن جمال قدرت و اسوهٔ نفس آن جان را
عوض از اشاره کردم پس کسی که در امور خویش و بیش خویش بر آن جمال قدرت و اسوهٔ نفس آن جان را
که مخالف آن بیند طرح باطل نماید چگونه از ایمان و عرفان بهره مند شود چنانکه مشکاة توحید قافله
خلیل بیابان حضرت آباد عالم بقا که از روی مشهور توجه خاطر ملکوت ناظر حقیقت حال احوال آن
و ارواح کتاب خواست نامه ایمان نبود بگمان اینکه شاید از اراده مقدسه بامر مستقل که بر
چشم باطنشان پیدا از نور ایمان نبود بگمان اینکه شاید آن سعادت جاودانه شده سخنان
ایشان مخالف نامه و راه تاویل نصوص سدد کرده مانع آن سعادت ایمان را نور افتند
نامه نیست از ملک باطل بیزار و بمان آورده اعصیان و طغیان دین آن را نور افتند
و خاطر اشرف را در جنان و نفی از زرده کرده خود را از آن محض مقدس مطرود و مقتضی و طالب نفس
بآخر از زمان در تیه تحیر و تفرق ازدحمند جزاهم الله عن الاسلام و اهله
بئس الجزاء شنیده ماهر بهمنهاد و همان روزها مهر اساتذه زید در سر جهاد نامور
بود مرد چندین خطاب عتاب آمیز جهز و اخلیش اسامة لعن الله من تخلف و زید و بنید
عنها میرسید بتوهم عدم مصلحت خویش جهاد سر آنحضرت را بهانه ساخت تخلف و زید و بنید
عصیان رجهره الطاعة و ما کان لمؤمن و لا مؤمنة اذا قضی الله امرا
ان یکون لهم الخیرة من امرهم و من یعص الله و رسوله فقد ضل ضلالا
بتیا نمایش سیوم و همین مراد از عروه وثقی بدانکه عروه در لغت عرب سیر کوزه
ماکویند و حلقه کزنکه و مانند آن که بر آن استوار و وثقی موثق اوثق بر بغیر لغات
محکم و عروه وثقی در این مقام بسبیل استعاره استعمال شده مراد بنصیحت
کرد از قبت ضد اوست نشان عرفان

[illegible] شفیع
[illegible] آخرت [illegible]
[illegible] رسیده و هدایت [illegible]
روز قیامت [illegible] بعد از [illegible]
ایشان مثل اهل بیتی کمثل سفینة نوح من رکبها نجی و من تخلف عنها
فهو فی لجة البحر و ورد صادق است دیگر سر اشیر و در سنت این شد که همچنین از مخالفان نصاری
بغیر شکستن و حدیث شدن و فارسا و در آخر شدن در باره این راه نیافته بلکه همه
همعنان کنفس و احل بی شایبه تفرقه کالحلقة المفرغة بین منصف حلین قیام
قیامت قیام و اقدام نمایند و در از روز شفیع محشر و ساقی کوثر باشند چنانچه حدیث
نقلین متفق علیه و تعبیر شیعه و سنی کبر و دو طایفه بر و ایشان ظاهره و عبارات مسطوره دلالت بر آن نامه
حضرت رسالت پناه روایت کرده و در کتب تفسیر و حدیث ایشان مذکور و مسطور است و لا تفرقوا
از جمله تعلب در تفسیر آیه کریمه و اعتصموا بحبل الله جمیعا و لا تفرقوا قال ایها
بجدین سند از حضرت رسول صلی الله علیه و آله روایت کرده است انه قال ایها
الناس قد ترکت فیکم الثقلین خلیفتین ان اخذتم بهما لن تضلوا
بعدی احدهما اکبر من الآخر کتاب الله حبل ممدود ما بین السماء و
الارض و عترتی اهل بیتی و انهما لن یفترقا حتی یردا علی الحوض این
روایت در کتب اهل سنت نیز مذکور است با چندین روایات دیگر از جابر ابن عبد الله
است رأیت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم فی حجته یوم عرفة
و هو علی ناقته القصوی یخطب فسمعته یقول ایها الناس انی قد ترکت
فیکم ما ان اخذتم به لن تضلوا کتاب الله و عترتی اهل بیتی و از زید
بن ارقم مروی است که قام رسول الله صلی الله علیه و آله بماء یدعی خما
بین مکة و المدینة فحمد الله و اثنی علیه و وعظ و ذکر ثم قال اما
بعد ایها الناس انما انا بشر یوشک ان یاتینی

رسول ربی فاجیب و انا
تارک فیکم الثقلین و هما کتاب
الله فیه الهدی و النور فخذوا بکتاب الله و استمسکوا
به فحث علی کتاب الله و رغب فیه ثم قال و اهل بیتی اذکرکم الله فی
اهل بیتی اذکرکم الله فی اهل بیتی اذکرکم الله فی اهل بیتی و از زید بن ارقم روایت شده که
قال رسول الله صلی الله علیه و آله ایها الناس انی تارک فیکم خلیفتین کتاب
الله حبل ممدود بین السماء و الارض و عترتی اهل بیتی و انهما لن یفترقا
حتی یردا علی الحوض و از ابی سعید خدری روایت کرده است که
رسول الله صلی الله علیه و آله قال انی اوشک ان ادعی فاجیب و انی
ترکت فیکم الثقلین کتاب الله حبل ممدود من السماء الی الارض و عترتی
اهل بیتی و ان اللطیف الخبیر اخبرنی انهما لن یفترقا حتی یردا علی الحوض
فانظروا ماذا تخلفونی فی هر چند روایت از آنحضرت روایت شده و ظاهر شود
که برای زیادتی اهتمام مکرر تبلیغ و تاکید میفرموده بخصوص در حجة الوداع که جمهور مسلمانان
ملازم رکاب همایون آن سرور در آن سفر مکرر وداع امت نموده اند از بین دو
خلیفه عظیم الشان وصیت میفرمودند و غرض اصلی خلافت و الاتباع بوده چنانچه
بر صاحب انصاف مخفی نیست چه متن قرآن و دانای تابع و منسوخ محکم و متشابه
متین و مجمل ظاهر و مأول اعراف بدانکه مراد آنکه کدام از باشد کی و جهت که وجه
شده آن باب نیز علاوه چنانچه خود مورخ همگی قول نموده اند و دیگر این
داعیه بخاطر رسیده پس کسی را از قرآن بهره مند شد که پیروی آن مولی سربلند
با کلام الله ناطق فارق حق و باطل علی بن ابی طالب علیه السلام است از ام سلمه روایت
شده که گفته سمعت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم یقول
علی مع القرآن و القرآن مع علی لن یفترقا حتی یردا علی الحوض
و همچنین مقدم اهل بیت رسول خدا و مشهور عترت
و اصحاب عبا

کردن ایشان را بیعت و تنظیم
آیات بینات ساخته هل اتی نازل شده تا نفاق آنکه
و قربی و سوره که پس مقصود حبیب بعد و از این و صدیق آنکه
اقتدا شاه ولایت بوده پس عمر مرد و دامن پس اولاد و خلافت
متعدد شد و بعد از این پسر عمر مرد و دامن پس اولاد و خلافت
خلیفه و حاجبین نشسته به پیروی این خانواده تمسک جسته بخانه بیگانه حاجت نبرند از جدا
یابند که قرار آنکه بجنبانه بستگاری و خزانه و ذخیره پیغمبر بست تا در در تغییر این خاندان
نخواهد بود مگر از این وصیت تخلف و زرد و مگر ابی ماند گرفتار من بدل له بعد ما
سمعه فانما اثمه علی الذین یبدلونه ان الله سمیع علیم اگر کسی اندیشه
از کید معاندین و اضداد و مکر منافقین و حسادت نموده این مطلب را از این صریح بر روس شهاد
اظهار نمیفرمود چه منافقان روباه نهاد را با شیر خدا نهایت بغض و عناد بود و منافقان
آن حیدر کرار را بغایت دشوار میبود چنانچه از صحابه مروی شده که منافقان را
و در زمان نبی بعض علی منشا خیر و نبوت رسیده که بعضی از اربا نفاق را در آن
اوقات اطلاع بر مکنون لوح محفوظ ضمیر شرف دیگر که در کانون سینه مخزون آمده در
یکی از آن منازل بسر راه شما جباز سد و پرواز رقیه میدهد و ان یطفئوا نور
الله بافواههم و یأبی الله الا ان یتم نوره و لو کره الکافرون باز
عذری که در خاطر داشت و بذر مکر که در خیال کاشته بغیر سوی و بیاد و رو سیاهی عنبا
بهره بر نداشته از نامه آیه و انی هدایه یا ایها الرسول بلغ ما انزل الیک
من ربک و ان لم تفعل فما بلغت رسالته و الله یعصمک من
الناس ان الله لا یهدی القوم الکافرین نازل شد و از جابر بن عبد الله
و ابن عباس منقولست که قالا امر الله محمدا ان ینصب علیا للناس
فیخبرهم بولایته فخوف رسول الله صلی الله علیه و آله ان یطعنوا
فی ذلک علیه فاوحی الله علیه هذه

آیه شریفه بیاد آمد بعد از آن بیعت کبری مرتضی علی را در غدیر خم بعد از روز
روز هجدهم ماه ذی حجه از اوج در غدیر خم نزول آن آیه شریفه بشیر و نذیر از جانب
اضراف از سفر حجه بود و غدیر خم گاه از راه خاص بر اهل معراج حلت
اعزاز حضرت حاج بود و نمود تا عرصه گاه حضور شتافند صاحب شریعت بر منبر
آسمان رسالت بر منبر جا خلیفه تاکید تبلیغ بر امت مسلمین آیه و اولی الامر
نشان یا عیزان مرت جا خلیفه تاکید تبلیغ بر امت مسلمین آیه و اولی الامر
اعظم وارد بعد از حمد الهی و وعظ خلایق تاکید کرد که یا معشر المسلمین آیا شما
و اظهار مطلق عقد بیعت نموده حال همه اصحاب اشتهار شما قالوا بلی یا رسول الله
اگر مسلمانان آیا بیشتر اولی بتصرف در پیر امور شما از شما بر امور دنیا همه شما
گروندگان سید دوم اولی بتصرف نیست و در اختیار امور دین و دنیا همه شما
بعد از آن با نور شاه ولایت و رفته جان بلند ساخت که پاس بر بغل ساس را
حضار شاهد نمودند و فرمود لیبلغ الشاهد منکم الغائب آنکه من کنت مولاه
فعلی مولاه و باید حاضران بجا غایبان رسانند که هر کس که من مولی الغیر اولی بتصرف و مدبر امور
او میرم علی بن ابیطالب هم مثل من اولی بتصرف و مولی امور او چنین شده و این عبارت
بحیثیه تاکید چند مرتبه عرضه داشته و حقیقت این کلام اعجاز آغاز ارشاد انجام سید انام صلی
الله علیه و آله بمعنی که مظهر مطلب از وصیت بنظر میرسد آیه کریمه انما ولیکم الله و رسوله
و الذین آمنوا الذین یقیمون الصلوة و یؤتون الزکوة و هم راکعون و من
و من یتول الله و رسوله و الذین آمنوا فان حزب الله هم الغالبون
که باتفاق جمهور مفسرین اسلام در حق امیر مؤمنین مکان تصدق و خاتم انفاق رکوع نماز در مسجد
طیبه نازل گشته و حسان بن ثابت مدح پیغمبر صلی الله علیه و آله مدح آن سرور قطعه گفته مستمد
آن قصیده این دو بیت از آن جمله است شعر فانت الذی اعطیت اذ کنت راکعا زکوة
فدتک النفس یا خیر راکع فانزل فیک الله خیر ولایة و قتها
و محکمات الشرایع چه مفسر و این آیه کریمه

[illegible]

کنایه از تعظیم شانست چنانچه صاحب طهارت را که حدیث متفق علیه است این است و همچنین بهمین عبارت
مفسر است و اولاد ما در ائمه عصمت طهارت را که حدیث متفق علیه است این است و همچنین بهمین عبارت
یا ایها الذین آمنوا اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم را تفسیر
نموده چنانچه ناقد بصیر خبیر است القصه بعد از ان در حق مولای ثقلین و مولای ایمان دعا کرده فرمود
معاذ الله که اللهم وال من والاه و عاد من عاداه و انصر من نصره و اخذل
من خذله و از منبر فرود آمده امر عالی صادر شد که تمامی امت خبر دهند که تهنیت خلافت
شاه ولایت را بر ان یعسوب الدین یا امیر مومنین سلام کنند آورده اند که اول کسی که تهنیت خلافت
عهد گفته از اصحاب یکی عمر بن الخطاب بود گفت بخ بخ لک یا ابن ابی طالب اصبحت مولای و مولی کل مؤمن و مؤمنة چنانچه اول کسی که تهنیت
ابی طالب اصبحت مولای و مولی کل مؤمن و مؤمنة ما قاله و یقطعون ما
نقض عهده و دوم را بود و الذین ینقضون عهد الله من بعد میثاقه و یقطعون ما
امر الله به ان یوصل و یفسدون فی الارض اولئک لهم اللعنة و لهم سوء
الدار تفسیر یا ایها الرسول بلغ ما انزل الیک بسند خود از ابن عباس روایت
کرده قال اقبلنا مع رسول الله صلی الله علیه و آله فی حجة الوداع بغدیر خم نادی
الصلوة جامعة و کسح للنبی صلی الله علیه و آله تحت شجرتین و اخذ بید علی
فقال الستم تعلمون انی اولی بالمؤمنین من انفسهم قالوا بلی فاخذ بید علی
و قال من کنت مولاه فعلی مولاه اللهم وال من والاه و عاد من عاداه قال
فلقیه عمر فقال هنیئا لک یا ابن ابی طالب اصبحت مولای و مولی کل مؤمن و مؤمنة

این روایت در

[illegible]

یا علی انت منی بمنزلة هرون من موسی الا انه لا نبی بعدی تهنیت
تهنیت و مبارکباد ان بود که از جانب حق فرود آمده در آن روز که الیوم اکملت
لکم دینکم و اتممت علیکم نعمتی و رضیت لکم الاسلام دینا را شد
چنانچه بسیار اخبار دلالت بران میکند از اهمیت تمامی معامله غدیر را الیوم
علیها در روشنه است که اخیرین فریضه که رسول خدا نازل شده معامله غدیر را الیوم
اکملت لکم دینکم بوده بعد از ان فریضه نیامد و رسالتها و معاد او بود و تمام شد
که ایهم قالوا والله ما برحنا الا عرصة یحتی نزلت هذه الآیة الیوم اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم نعمتی و

رضیت
لکم الاسلام دینا
فکلم رسول الله صلی الله علیه و آله اکمال الدین و اتمام
الیه ذلک ثلاثا ثم قال ان اکمال الدین بالولایة لعلی
النعمة و رضا الرب بارسالی ایاکم بها ثم قرأ حتی اتم الآیة اکملت لکم
بن ابی طالب و ذلک ان رسول الله صلی الله علیه و آله لما نزلت هذه الآیة قال الله
دینکم و نعمتی اکمال الدین و اتمام النعمة و رضاء الرب برسالتی و ولایة
اکبر علی اکمال الدین المغازلی و کتاب مناقب از ابی هریره روایت کرده که من صام یوم
علی بن ابی طالب کتب له صیام ستین شهرا و هو یوم غدیر
ثمانی عشر من ذی الحجة کتب له صیام ستین شهرا و هو یوم غدیر
خم لما اخذ النبی بید علی بن ابی طالب فقال الست اولی بالمؤمنین من
انفسهم قالوا بلی یا رسول الله قال من کنت مولاه فعلی مولاه فقال
عمر بن الخطاب بخ بخ لک یا ابن ابی طالب اصبحت مولای و مولی
کل مؤمن و مؤمنة فانزل الله تعالی الیوم اکملت لکم دینکم و اتممت
علیکم نعمتی و رضیت لکم الاسلام دینا خطب بخطبه خوارزمی از ابی ذر
غفاری روایت کرده که چون حضرت صلی الله علیه و آله در غدیر خم علی بن ابی طالب را از میان
حضرت ملک الوارث نصب نمود و با آنچه مامور بود در شان علی بن ابی طالب علیه السلام با صحابه
رسانید امر فرمود که سلموا علی علی بامرة المؤمنین همه ایشان انقیاد کردند
خوشتر آیه الیوم اکملت لکم دینکم و رسانید آنحضرت از نزول آیه شریفه سرور
گشته توجه بحضار کرد و فرمود که الله اکبر علی اکمال الدین و اتمام النعمة و
رضاء الرب برسالتی و ولایة علی ابوبکر بن مردویه از ابی سعید خدری روایت
کرده که در ضمن عام قصه غدیر ایشان

بزبان
لازم مر از دعای حضرت
در تعیین شاه ولایت کفته صلی الله علیه و آله
تحسین یافتند آن روز مرکوب این دو بعد از خطبه
فقال له قم یا علی فانی رضیتک من بعدی اماما و هادیا
و هادیا هناک دعا اللهم وال من والیه و کن للذی عاد علیا عمر و عرفه
و آنچه بعضی مفسرین بر آن رفته اند که مراد اکمال دین نصب امیر المؤمنین است بر امت
خطبة الوداع بوده نه آن وقت که بمکه روز عرفه بوده و بظهور رسیده آن وقت
ظاهر کرده وصیت بقرآن و عترت بکمال دین آیه کریمه در روز عرفه فرود آمده و
نصب خلیفه بوده در غدیر خم شد پس این آیه کریمه در روز غدیر نازل شده باشد یا آنکه سبب مجاز
غدیر ظاهر شد بهم تناقض و تناقض سانه اخبار باشد و التحقیق
مشار فرموده باشند روز عرفه نازل شده چنانکه نقل از قتل الحسین یوم السقیفه
بغض نقض در سقیفه بنی ساعده مستلزم شهادت سید الشهداء با اولاد و اهل بیت
در کربلا بوده و سایر ظلمها بغایت سوء آله کجا اندراسالت سید المرسلین و الله یعلم
و بهر تقدیر این تغییر بر هوشمندان مخفی نیست که دین حضرت سید المرسلین بحذف امر الوصی
اکمال یافته چه هر پیغمبر صاحب شریعت و دین او نبوده از تحریف مفسدین و تزییف
او باشد که تبیین و تبلیغ شریعت حقه و تسلیم و غایت کتب و افراد بیان
مفصلین حفظ نامه شریعت و کتابه از شایبه سهو و خطا و غدر و عدم
محفوظ و معصوم است نامه و نماز از اعتماد بقول او بوده بهانه احتمال سهو و کان الله
عزیزا حکیما لئلا یکون للناس علی الله حجة بعد الرسل و کان الله
از آدم و نوح و ابراهیم و موسی و عیسی علیهم السلام و اعداد اوصیا و وارث بوده و اسامی
سید المرسلین خاتم

[illegible]

که آیات و آنچه را در صحیفه نامیده از آن بر کتاب شیطانا الغیر بنی
فان استقمت فاصیبونی وان عصیت فحیلونی سکینه کالذی استهوته
الشیاطین فی الارض حیران له اصحاب یدعونه الی الهدی ائتنا قل
ان هدی الله هو الهدی غرض انصاف ده آیا چنین جماعت سزاوار است که
یکسی قوی را رو کرده هر جا که رود آنکه یهدی الی الحق احق ان یتبع ام من لا
یهتدی الا ان یهدی فما لکم کیف تحکمون پس طاهر است و واضح و مبرهن که
استمساک بعروه وثقی و اعتصام بحبل متین غیر از پیروی امیر المؤمنین و اولاد و ذریه از معاندین و
اضداد او امر دیگر نیست چنانچه از آنحضرت مشهور گردیده انا حبل الله المتین
و انا عروة الوثقی و ثقات روات از حضرت رسالت روایت کرده اند که فرموده من
احب ان یرکب سفینة النجاة و یتمسک بالعروة الوثقی و یعتصم
بحبل الله عز و جل فلیوال علیا بعدی و یعاد عدوه و لیأتم بائمة
الهدی من ولده فانهم خلفائی و اوصیائی و حجج الله علی الخلق
بعدی و سادة امتی و قادة الانبیاء الی الجنة حزبهم حزبی و حزبی
حزب الله و حزب اعدائهم حزب الشیطان و از حذیفه بن یمان مرویست که
قال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم یا حذیفة ان حجة الله علیک
بعدی علی بن ابی طالب الکفر به
کفر

بالله
والشک فیه شرک
والانکار له انکار
بالله والالحاد فی الله کالله والایمان بالله لا ینفع
الا بالایمان بالله والایمان بائمة بعده و موالاتهم هو
اخو رسول الله و وصیه و امام امته بعده و هو الامام الهاسیهمال و ولیتان محب
حبل الله المتین و عروته الوثقی التی لا انفصام لها سیهمال و ولیتان مبغض
قال و مبغض قال جابر بن عبد الله انصاری رضی الله عنه قال رسول الله صلی
الله علیه و آله و سلم فاطمة بضعة منی و قلبی و ابناها ثمرة فؤادی و بعلها نور بصری و الائمة
من ولدها امناء ربی و حبل ممدود بینه و بین خلقه من اعتصم بهم نجا و من تخلف
عنهم هوی و از زن عباس مرویست که گفت سمعت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم یقول
الناس احب ان یستمسک بالعروة الوثقی التی لا انفصام لها فلیستمسک
بولایة علی بن ابی طالب فان والله ولایته و طاعته طاعتی و طاعتی طاعة الله و از ابی ذر غفاری
محمد بن بابویه قمی رضی الله عنه بدو واسطه از سلطان سریر الرضا علی بن موسی رضا و از کتاب عیون اخبار الرضا
ابی موسی بن جعفر قال حدثنی ابی جعفر بن محمد قال حدثنی ابی محمد بن علی و
حدثنی ابی علی بن الحسین قال حدثنی ابی الحسین بن علی قال حدثنی اخی الحسن قال
حدثنی ابی علی بن ابی طالب علیهم السلام قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله من
احب ان یتمسک بالعروة الوثقی فلیتمسک بحب علی و اهل بیته من ولد الحسین بن
علیه و از کرامات که قال رسول الله صلی الله علیه و آله هم العروة الوثقی و هم
اطاعتهم فقد اطاع الله و من عصاهم فقد عصی الله هم الوسیلة و هر که مخلص نگردد از شک بعد تفسیر جمیع بعضی عابد جلوه کشود
کاغوت کیست و بظهور میرسد که هر که از مشیت الله
چنانچه در تمثیل رسول
در سیر

[illegible]

[illegible] عبد الله بن عمرو بن عاص [illegible]
نفس و مالش از قتل و غارت امان یابد چنانچه حارث بن عمرو [illegible]
روایت کرده اند که قال آمن وقتل احد من اصحابی علی علی فقد کفر [illegible]
ممهد شد خلاصه کلام و شیرازه انتظام مرام آنکه بعد از آنکه در آیه شریفه اولی واحد [illegible]
معبود بیهمتا باشد لم یزل الله لا اله الا هو الحی القیوم لا تأخذه سنة ولا نوم [illegible]
امکان چو سنه عقل نقصان و نوم جهالت حیات بتر و تعدیش لا تأخذه سنة و لا نوم [illegible]
پیراسته شده عامر دار الملک علوی صفات ابداً و کونا بهمه آنچه در هر آن منسوج [illegible]
بشرف اختصاص لنا له ما فی السموات و ما فی الارض [illegible]
سیر را که پیر خصال داعی شفاعت بطرز خلافت کبری بخاطر ناقص ساند تنهد نام من ذا الذی
یشفع عنده الا باذنه سنگ از دور بیش امید خام اند بظهور عالم کامل یعلم ما بین
ایدیهم و ما خلفهم که سابق و لاحق جهان آفرینش را اعتماد و اعتبار حسبها و نموده تصلب
و خواهش خویش مدد از اذن خداوند سوال تعیین سایل و تبیین مسایل میکند خطا طلبان و ریزه عرفت
بشیء من علمه الا بما شاء بر صفحه کمال کشیده شده سعت ساحت دستگاه کبریا عرفت
وسع کرسیه السموات و الارض [illegible] بعضی سر عرصه آسمانها در کرسی [illegible]
جولانگاه وهم و خیال است بقدر حوصله انسانی تبیین یافته در ضمن تقدیس ذات ذو الجلال [illegible]
کلال و ملال که لا یحیی خلایق در حفظ احمال حمل اثقال شود که و لا یئوده حفظهما [illegible]
خاصه عالم فوقانی و تحتانی بحضرت ربانی منوط گشته تالی خود را احمال اعمال امر و اخلال [illegible]
بخیال نرسد چه رفعت و عظمت کبریا ربوبیت بالاتر از [illegible]
از است که بفهم عقول آمده
در حوصله

[illegible]
العلی العظیم [illegible]
[illegible] لا اکراه فی الدین [illegible] قد تبین الرشد من الغی [illegible]
آیات بینات این سوره [illegible] قد تبین الرشد من الغی [illegible] الطاغوت [illegible]
مؤمنان [illegible] و عقلا [illegible]
ظاهر [illegible]
بالله [illegible] و بحبل [illegible] لا انفصام لها [illegible]
[illegible] فقد استمسک بالعروة الوثقی [illegible]
[illegible]
[illegible] و الله سمیع علیم [illegible]
[illegible]
[illegible]
[

وعرفان
وستحقاق غفران وسرکشت وعاد عبادت
وارشاد وخلل جانبست رسل وتوفیق طاعت وخطاء معصیت این نور وزنست
ازان میرساند بار سال رسل وانزال کتب واصلاح بهدایت الله
حج ونصب دلیل وتعیین وسایل توفیق طاعت وخطاء معصیت این نور وزنست چنانچه
لیغوص من یشاء ویضرب الله الامثال للناس وصباح این نور وزنست
خاندان رفیع بنیان اهل بیت نبوت ودلالت وتنبیه بسبح فیها بالغدو والآصال رجال لا تلهیهم تجارة
تفسیر آیه شریفه وذکر فیها اسمه یسبح فیها بالغدو والآصال رجال لا تلهیهم تجارة
ولا بیع عن ذکر الله واقام الصلوة وایتاء الزکوة یخافون یوما تتقلب
فیه القلوب والابصار لیجزیهم الله احسن ما عملوا ویزیدهم من فضله والله
یرزق من یشاء بغیر حساب الصباح آن نمود شعل فروزان این نور عالم آرا
بنیشتاسار فرموده چه صفات مذکوره از خواص اهل بیت اند اما منافقان فایده نشد
نبوده ختم الله علی قلوبهم وعلی سمعهم وابصارهم غشاوة بکوش وسر
کرفته دیده بصیرت کور ودر غرقاب کظلمات فی بحر لجی یغشیه موج من
فوقه سحاب ظلمات بعضها فوق بعض اقاده از مسلک نجات نجات
دور ومن لم یجعل الله له نورا فما له من نور والذین کفروا اولیاؤهم
الطاغوت وکروه کرا نکاه سیج سنکار نموده انوار آسمان کرای همنوا بندکان
وستاده پوشانیده اند سوی امور دیار ومدد کاران شیطان بهاند که خود ترا شیده
وسیله رستکار رسیده اند چه مشوا ایشان کرار در جهاد اختیار نموده خلیفه رسول
خدا اند یخرجونهم من النور الی الظلمات بیرون میبرند آن بکان بیشه ایمان
کرده خود را از روشنای سلام وسیب فطرت واکتسابی روشنای عداوت ظلمات
هر چند در حقیقت کسب بقعة محسبه الظمآن ماء باشد بسبب تاریکی کفر
وضلالت وسایر تاریکیها که سابقا ذکر شد ظلمات بعضها
فوق بعض وحکمت که
مراد از ظلمات

در هر دو
فقره نیز بیان یافته چه بعضی بر
همه باشد چه بعضی از ظلمات و نور
واضح نیست که مراد از ظلمات جهل و نور
ازان کفر و ایمان است و مراد از لفظ ظلمات صغیر جمع کلمه و نور چنانچه در حدیث موسی است
بعضی در روز است ایمان سر کشت طرق مختلفه که ایمان و الباقون فی النار انتهار مسئله
بانجا دراه راست ایمان سر کشته فرقه فرقه منها ناجیة والباقون فی النار فقرق بکم عن سبیله
علی ثلث وسبعین فرقة فرقة منها ناجیة والباقون فی النار فاتبعوه ولا تتبعوا السبل
درسه وان هذا صراطی مستقیما فاتبعوه ولا تتبعوا السبل فتفرق بکم عن سبیله
ذلکم وصیکم به لعلکم تتقون اصباح آن نموده با جمله بمعنی است در قرآن مجید
نبود کاهی بصراط مستقیم تعبیر شده کاهی بعروة وثقی وحبل متین شنوده اند از همه حقیقت ایمان
ویضرب الله الامثال للناس لعلهم یتذکرون در چه خلاف شیوه زن
کفر وظلم وضلالت است وماذا بعد الحق الا الضلال از عظم واحزن جز ایمان
پیروی کامشکان بارکاه الهی وزیر زرد وبای سلک کرای است چنانچه سبب معتبر روایت
شده است که قال رسول الله صلی الله علیه وآله لاصحابه ای عری الایمان
اوثق فقالوا الله ورسوله اعلم فقال بعضهم الصلوة وقال بعضهم
الزکوة وقال بعضهم الصیام وقال بعضهم الحج والعمرة وقال بعضهم
الجهاد فقال رسول الله صلی الله علیه وآله لکل ما قلتم فضل ولیس به ولکن
اوثق عری الایمان الحب فی الله والتولی لاولیاء الله والتبری من اعداء
الله بکدراه تمام منحصر است در بادشه علم حکمت چنانچه از ابن عباس منقول است عن النبی
صلی الله علیه وآله وسلم قال علی بن ابی طالب من دخل فیه کان مؤمنا
ومن خرج منه کان کافرا بهند در احادیث شیعه وسنی بطرق متعدده تفسیر صراط مستقیم
بعلی بن ابی طالب شیخ صدوق در کتاب معانی الاخبار چند صد روایت
کرده در تفسیر صراط مستقیم امیر المؤمنین و ائمه معصومین
صاحب فرزند بکمال

[illegible]

تمثیله مشهود و در کلام ائمه هدی است پس دون باشد که تعبیر نقیض بنقیض
از انکه مراد از نور در کلام ائمه هدی است پس سنی عمان و شک بعد از آن قال من امن بالله و
بحت و بر جناب امیر المؤمنین بنقیض است که عن النبی صلی الله علیه و آله قال من امن
جانچه احمد حنبل در مسند روایت کرده فلیحب علیا فان حب علی نافع فی القبر و نور
الیوم الآخر و شافعی بالنبوة فلیحب علیا فان حب علی نافع فی القبر و نور
علی الصراط و حجة بین یدی الله عز و جل و من لم یحب علیا لم یقبل الله منه عمله
از ان عمر روی عن النبی صلی الله علیه و آله قال من فارقنی فقد فارق الله عز و جل و من فارق علیا
فقد فارقنی و من فارقنی فقد فارق الله عز و جل و دیده بصیرت بکلمه
بخرچون بصیغه جمع او دون محض روی العقول چه دلیل است و اصح بلکه مراد از طاغوت
انجا بتهای جادی و نباتی و حیوانیست از عزت و لات و حیوان و نبات را کی توانا کند که
از نور اسلام و هدایت سر دان برده بظلمت کفر و ضلالت ارتداد فرمایند بلکه باید اشاره
باشد تا بانکه بعد از احتجاج اثبات رسالت و هدایت کرده مسلمانان را از شاه روشن ایمان
بیرون برده بظلمت کفر ایشان کشیده و نور جان افروز خلافت حاکم آنحضرت را
بظلمت حجود و انکار پوشانند یریدون ان یطفئوا نور الله بافواههم
والله متم نوره و لو کره الکافرون جانچه از آیه عصمت طهارت بخبر بین الامت
وارد شده که مسلمانان بعد از رحلت رسول صلی الله علیه و آله سه نفر بعد و سه چند که ایمان اسخ
دل و ثابت قدم بود چه سلمان و مقداد و ابوذر و عمار و هاشم رضی الله عنهم و ما
محمد الا رسول قد خلت من قبله الرسل افان مات او قتل انقلبتم
علی اعقابکم و من ینقلب علی عقبیه فلن یضر الله شیئا و سیجزی الله
الشاکرین نظر این تفسیر است آنچه محمد بن یعقوب کلینی بسند متصل در
کافی از جابر روایت کرده است که قال
سألت

ابا جعفر
علیه السلام عن قول
الله عز و جل و من الناس من یتخذ
من دون الله اندادا یحبونهم کحب الله قال هم
الله اولیاء فلان و فلان اتخذوهم ائمة دون الامام الذی جعل
الله للناس اماما فلذلک قال و لو یری الذین ظلموا اذ یرون العذاب ان القوة لله جمیعا
و ان الله شدید العذاب اذ تبرأ الذین اتبعوا من الذین اتبعوا و قال الذین اتبعوا لو ان لنا کرة فنتبرأ
و تقطعت بهم الاسباب و قال الذین اتبعوا لو ان لنا کرة فنتبرأ منهم کما تبرأوا منا کذلک یریهم الله اعمالهم حسرات علیهم و ما هم
بخارجین من النار قال ابو جعفر علیه السلام والله یا جابر ائمة الظلم و
اشباههم ارکان النار تقول ابو جعفر علیه السلام در انکار آرد مدد از ان منقول است
رابعه و کوکب و بسیار حماد و مشرکین یهود و نصاری نیز بنون از نصاف در آت
آنچه محمد بن یعقوب کلینی قال الکلم و ما تعبدون من دون الله حصب جهنم
اختیار نموده ایشان و طایفه کم قال انکم و ما تعبدون من دون الله حصب جهنم
ملازمان و مصاحبان آتش دوزخ اند ثم ذهابا خالدون ایشان در جهنم جاودان باشند
بسبب اعتقاد فاسد دین باطل و غیر ایشان از صاحبان کبایر که توبه از دنیا رفته باشند
اگر وارد جهنم شده چند روز بعقاب و معاف نمی شود بشرط قال الله تعالی من لا ایمان
شفعاء بجات یابند که لا یبقی فی النار من فی قلبه مثقال ذرة من الایمان
چه عمل هر چند عظیم شر اور باد اش جاودان نیست اما اجرای دین و اعتقاد عبادت
چنانچه بر ایمان عقبی بران دلالت نموده و بطریق خاصه و عامه از حضرت سالت شاه محمد صلی
الله علیه و آله وارد شده است که آنحضرت قال من عصی الله بمعصیة صغرت او
کبرت ثم اتخذها دینا و مضی مصرا علیها فهو مخلد بین اطباق
الجحیم شیخ صدوق در کتاب توحید بسند صحیح حسن روایت کرده از محمد بن
عمر قال سمعت موسی بن جعفر علیه
السلام یقول لا

تخلد الله
في النار إلا أهل
الكفر والضلال والشرك ومن
احتنب الكبائر من المؤمنين لم يسئل عن الصغائر فلم يكلف
الله تعالى أن يجتنبوا الكبائر بما تنهون عنه فالشفاعة لمن يجب
وندخلكم مدخلا كريما قال فقلت له يا ابن رسول الله قال سمعت رسول
الله صلى الله عليه وآله يقول إنما شفاعتي لأهل الكبائر من أمتي فأما
المحسنون منهم فما عليهم من سبيل قال ابن أبي عمير فقلت يا ابن رسول الله
فكيف تكون الشفاعة لأهل الكبائر والله تعالى ذكره يقول ولا يشفعون
إلا لمن ارتضى ومن يرتكب الكبائر لا يكون مرتضى فقال يا أبا أحمد ما من
مؤمن يرتكب ذنبا إلا ساءه وندم عليه وقد قال النبي صلى الله عليه
وآله كفى بالندم توبة وقال عليه السلام من سرته حسنته وساءته سيئته
فهو مؤمن فمن لم يندم على ذنب يرتكبه فليس بمؤمن ولم يجب له
الشفاعة وكان ظالما والله تعالى ذكره يقول ما للظالمين من حميم ولا
شفيع يطاع فقلت يا ابن رسول الله وكيف لا يكون مؤمنا من لم يندم
على ذنب يرتكبه فقال لأنا أخذنا من أحد يرتكب كبيرة من المعاصي وهو
يعلم أنه سيعاقب عليها إلا الندم على ما ارتكب ومتى ندم كان تائبا
مستحقا للشفاعة ومتى لم يندم كان مصرا والمصر لا يغفر له لأنه غير
مؤمن بعقوبة ما ارتكب ولو كان مؤمنا بالعقوبة لندم وقد قال النبي
صلى الله عليه وآله الكبيرة مع الاستغفار ولا صغيرة مع الإصرار وأما
قول الله عز وجل ولا يشفعون إلا لمن ارتضى فإنهم لا يشفعون
إلا لمن ارتضى الله دينه والدين الإقرار بالجزاء على
الحسنات والسيئات فمن ارتضى
الله

دينه
ندم على ما ارتكبه
من الذنوب لخوفه عقابه
في القيمة وشاهد وتعيين آن كه بعضي از تقصيرات
بي بضاعت آن شود و آنچه دركتاب كافي روايت شده از عبد الله بن ابي يعفور
قال قلت لأبي عبد الله عليه السلام إني خالطت الناس فيكثر عجبي من
أقوام لا يتورعون عن كثير مما يتورعون عنه فلانا وفلانا لهم أمانة وصدق ووفاء وأقوام
يتورعون عن أشياء كثيرة ليس لهم تلك الأمانة ولا الوفاء بالصدق فقال أبو عبد الله
عليه السلام حدثني أبي أنه قال لا دين لمن دان بولاية إمام جائر
ليس من الله ولا عتب على هؤلاء ثم قال ألا تسمع لقول الله عز وجل الله
ولي الذين آمنوا يخرجهم من الظلمات إلى النور يعني ظلمات الذنوب
إلى نور التوبة والمغفرة بولايتهم كل إمام عادل من الله وقال والذين
كفروا أولياؤهم الطاغوت يخرجونهم من النور إلى الظلمات إنما
عنى بهذا أنهم كانوا على نور الإسلام فلما أن تولوا كل إمام جائر
ليس من الله عز وجل خرجوا بولايتهم إياه من نور الإسلام إلى ظلمات
الكفر فأوجب الله لهم النار مع الكفار فأولئك أصحاب النار هم
فيها خالدون اين بود آنچه دريوقت مترسم بذكر اين رسالة شريفه بود و بسيار
از اكابر اكابر در حجاب خلاف ستور بانكه از خوف خطاب
محبوبه كه ظهور رسيد اميد كه از باب كمال از بر سر
مطلع كردند بنيل عفو مغفور نمايند كه عصمت از خطا
و خلل مخصوص انبيا و اولياست
صلوات الله و سلامه
عليه بعول الله

بالا رود و عمه و خاله پایین نیز همه چه عمه و عمو و خاله و خال و متوان خواهر و بنات اخ و دیگر حرام است
بر شما دختران برادر شما خواه پدر باشد یا برادر پدر باشد یا برادر مادر که دختران همه حرام اند
و همچنین دختران پسران ایشان و دختران دختران ایشان همچنین که دختران پایین میرفتند بطبقات
و بنات اخت و دختران خواهر شما خواه دختران ایشان باشند خواه
پدر شما باشد یا مادر شما و دختران دختران ایشان باشند که بطبقات دختر آنها محسوب
حرامند چه پایین روند خواه دختران دختران ایشان باشند که بطبقات محسوب
دختران پسران ایشان باشند همچنین که نکور شد و همچنین حال بنات مرد حرام اند
مذکور شد و این همه محرمات است که اولاد عمه و عمو و خال و خاله همچنانکه پایین رود و همچنین اولاد محرمات
که همه خویشان نسبی حرامند و پدر و پسر پایین رود و همچنین حرام اند
حرامند مثل پسران برادران و همچنین دختران برادر و خال و خاله و دختران خواهر و خالها
و برادران برخواهران و عموها و دختران برادر و خال و خاله و دختران خواهر و خالها
و برادران و عموها و محرمات رضاعی را بیان فرمود و بعد از سه محرمات مصاهرت که زنان پدر
شما را بیان فرمود و همچنین بغیر حق سبحانه و تعالی حرام کرده است بر شما مادر شما را که شیر داده
الاتی ارضعنکم و اخواتکم من الرضاعة و حرام است بر شما خواهرانی که همشیره شما را شیر داده
شما را و اخواتکم من الرضاعة و حرام است بر شما از زنان حرام کرده شده است مثل آنکه در رضاع
احادیث صحیحه متواتره از حضرت سید المرسلین و ائمه طاهرین صلوات الله علیهم اجمعین بما رسیده است
که آنچه را حق سبحانه و تعالی حرام کرده است بر شما از نسب حرام کرده است مثل آنکه در رضاع
و بعید نیست که همه آنها را که ائمه مشایخ متقدمین بر تحریم آن اجماع کرده اند مقدر شیر داده باشد
و آن قدر در روایات صحیحه متکثره وارد است که آن مقدار است که از شیر که گوشت را بروید و استخوان را
سخت کند و این مجمل است تفصیلش بدو نحو وارد شده است یکی بشبانروز که اکثر علما و کرده اند
و بر همین عدد است که در این باب است احادیث
قول شیخ کامل صحیح است چه مخالف است با احادیث و این قول قول محقق است
قول شاذ و نادر است چه مخالف است با احادیث و این قول قول محقق است
متواتر از طرق خاصه و عامه و این قول قول محقق است
صدق است که پانزده شبانروز است و این دو قول اشتراک دارند
یکسال یا دو سال است و این دو قول اشتراک دارند
و در پیش مورد است حرمت اکثر
تقدیر است

اقوال در تقدیر که در رضاع شیر معتبر است

ده شیر کامل محرم است و اکثر متاخرین بر آنند که پانزده مرتبه محرم است بچند شرط شرط اول
آنکه شیر زن باشد و از وطی صحیح بهم رسیده باشد خواه بعقد دوام و خواه بمتعه و خواه بتحلیل یا
ملک یمین یا شبهه بهم رسیده باشد بنابر قول اشهر پس اگر شیر مرد باشد یا خنثی مشکل یا از زن
بدون وطی ظاهر شود دوم آنکه
زنده باشد پس اگر چهارده روز حال حیوه زن گذشته باشد حرام
نیست اگر چهارده روز خورده شود و بعد از موت خورده شود
بعد از ولادت باشد پس اگر بعد از حمل و حمل ولادت شیر خوردن
حرام نیست چهارم آنکه شیر آدمی باشد پس اگر شیر حیوانی را بخورد
در کره شیر زنی را بخورد حرام نشود و کسانی که گفته اند که شیر آدمی
تقدیر وقوع کرده اند گوشت آن حرام است در صورت صغر کامل پنجم شرط است
طفل و هنوز حرمت نکند ششم شرط است در صورت صغر کامل پس اگر ناقص
صدای آن بخصوص کار را که طفل را مشغول کند در این صورت بنابر قول مشهور
شده عظم و انبات لحم بهم رسیده باشد و اگر واقع شود خواه ناقص باشد
شیر زن کامل و ناقص یکیست هفتم شرط است متوالی باشد
رضعه دیگر را بنوشد و خوردن او وطی حاصل نگردد و اگر بعد از صفات حاصل
حرمت نشود خلاف است و احوط آنست که حرمت نکند و اگر بعد از صفات حاصل
تمام حرمت نکند عالا اشهر و الاظهر و احتیاط ترک
نهایه کرده که تقدیم شرط است که فرزند دو سال تمام شیر خورده باشد
سال هم شرط و بعضی گفته اند که شرط است و احتیاط ترک

دوازدهم

[illegible]

لبیض

[illegible]

[illegible]

وهو الذی خلق من الماء بشرا فجعله نسبا وصهرا

[illegible]

در باب زن رضاعی بدانکه
انشاء الله تعالی دهم زن شیر دهنده فرزند را بر شوهر حرام است
خود را پس فرزند فرزند عمه و فرزند دختر شوهر با عمه و خواهر شوهر که خواهر شیری
خواهر خود را پس فرزند خواهر شوهر حرام است که در صورت زن را در شیر دهنده شوهر حرام است
و در حق خدا و سنت رسول جایز نشده است که در صورت زن را در شیر دهنده شوهر حرام است
بیشتر و در هیچ مسجد نیست و گفته است که در صورت زن را در شیر دهنده شوهر حرام است
میشود جواب آنست که زن را در شیر خواهر شیری است که خواهر زن حرام است و فرق میان جمع
پس بتر از خواهر زن میشود و خواهر زن حرام است جواب آنست که خواهر زن حرام است و فرق میان جمع
را علی قول جمع عاید و عقد و در هیچ جا نیست همچنین ناطق شوهر حرام میشود و چند جواب را در رضاعی طلاق بادر
چهارم آنکه جده شیر دهنده فرزند پسر جده یا فرزند دختر خود را پس فرزند پسر بتر از باطل و محرم نیست و اگر فرزند دختر را
حرامست و در صورت بتر از زن میشود و جده در خانه شوهرش حرام میشود بنا بر احادیث گذشته و اشتر
در خانه شوهر بتر از مادر زن میشود و جده در خانه شوهرش حرام میشود بنا بر احادیث گذشته و اشتر
شیر دهنده شوهر جده که جده مادر اولاد فخر است بر شوهرش حرام میشود و این بتر از چهار احادیث دالو حتیاط لازم است
بین اصحاب آنست که اولاد فخر است بر تضع حرامند و این بتر از چهار احادیث در صورت جده در خانه شوهرش
اما فرق بتر از لها اعتباری ندارد مگر قایل آن باطل است نزد ما پس در صورت جده در خانه شوهرش
حرام میشود اما دختر در خانه شوهرش حرام میشود پنجم هر گاه زن شیر دهنده عم خود را یا خواهر خود را
عمه و عمه فرزند شوهر آن میشود پس زن دختر برادر یا خواهر فرزند فعل میشود و دختر را در یا عمه خود را
فرزند اند و فرزند فرزند حرام است جواب آنست که فرزند فرزند نیست با رضاع حرامست و در هیچ یک
زن مرد نیست و بتر از چنین از شارع جایز است که حرام شود و همچنین اگر گوید که مادر عمه جده است
و جده زن حرام است جواب آنست که ظاهر است که جده رضاعی کلام است و بتقدیر اگر بیشتر حرامست مصاهره
و در مصاهره دلیل نیست ششم آنکه زنی شیر دهنده خال یا خاله خود را در صورت زن دختر خواهر فرزند
شوهرش میشود چنانکه گذشت باطل بتر از جده مادر زن یا بتر از شوهر مادر یا مادر میشود و جواب آنست که مذکور
شد هفتم آنکه شیر دهنده فرزند عم یا فرزند عمه خود را یا زن دیگر شوهرش شیر دهنده فرزند عم زن را بتر از عم
زن میشود هشتم آنکه شیر دهنده فرزند خال یا فرزند خاله خود را در این صورت فرزندان فرزند
مخفی میشوند و فعل بتر از عم و خاله میشود در عم و خال تا در عمه و خاله بتر از شوهر عمه و شوهر خاله
میشوند در آنجا حرام نیستند باتفاق در عم
و خال

که شوهر شیر
زن میشود جواب
که بعضی از این بتر از بعضی در رضاعی
و عمه خال پیش کردن از آنجا نیست نهم بلکه زن شیر دهنده و مادر و خواهر
صورت هیچ یک از آنجا نیست بتر از شارع مخلوق نشده است یا در یا مادر یا خواهر حرام
شوهر از شیر شوهر زن بتر از شارع مخلوق نشده است یا در یا مادر یا خواهر حرام
دهم آنکه شیر دهنده فرزند
حرام در شوهر حرام است در هیچ یک از آنجا نیست بتر از شارع مخلوق نشده است
یازدهم آنکه زن
پسر بتر از رضاعی عاقل شوهر حرام است در هیچ یک از آنجا نیست بتر از شارع مخلوق نشده است
برادر و هیچ غرابت ریا که زن بتر از زن برادر شوهر میشود و از فرزند دختر بتر از شوهر میشود
خواهر شوهر میشود و خواهر شوهر زن بتر از زن میشود و در زن پسر شیری حرام است
فرزند شوهرش اگر فرزند پسر شوهرش زن بتر از زن میشود و از فرزند دختر بتر از شوهر میشود
شود جواب آنست که در حق رضاعی حرام است و زن پسر شیری حرام است
و بتر از اول اگر فرزند پسر شوهرش زن بتر از زن میشود و از فرزند دختر بتر از شوهر میشود
دوازدهم آنکه زنی شیر دهنده عمه شوهرش را یا عمه شوهر را یا خال یا خاله شوهر را یا خال یا خاله شوهر را
مادر حرامند جواب آنست که در رضاعی حرام است و در زن پسر شیری حرام است
سیزدهم آنکه زنی شیر دهنده زن جده مادر زن است
بر رضاع بایست و زن شوهر فرزند را داده بعضی که هر چه زن در خانه شوهر حرام میشود و مادر زن است
زن فرزند فرزند زن دیگر را شیر دهنده فرزند شوهر میشود و هر چه جواب آنست که در حرمت نایست بتر از
عروس شوهر میشود و آن زن دیگر بتر از جده حکم عدم است چهاردهم آنکه زن صغیره شوهر شیر دهنده
و در هیچ یک از این حرمت و بتر از دهم خود شیر یا دهم را از یک پسر یا هر چه یا فاعل شوند و در شوهر حرام میشود
خورند تا شیر یا از دهم و هر چه هم خود شیر یا دهم را از یک پسر یا اگر خواهد عقد نا میکند و اگر نکاح خورند
بنا بر قول جمع از اصحاب و عقد هر دو باطل میشود و بعد از آن مریک را اگر خواهد عقد نا میکند و اگر نکاح خورند
و از اول یا از دهم تمام شود عقد هر دو صحیح است و فرق که از آن جا باز دهم تمام میشود عقد هر دو باطل میشود و بنا بر
اعتبار میکنند و اگر این مصاهره را اعتبار کرده اند و همچنین اگر در آن صحیح و ظاهر شود که اینجا حرام است و اگر
دو هر دو را در یک عقد خواستند کاشف حرمت آن یکی که هر دو باطل بود و اما پانزدهم
یکی را بیشتر خواستند و دیگر باطل خواهد بود
اگر در آن صحیح بود
زن

و زن شوهر
برادر آن زن یا دختر آن زن یا دختر برادر یا دختر خواهر
خود باشد یا نه خواهر خود باشد و دختر برادر یا دختر خواهر
پس یکی از نهایت عمه خواهر رضاعی و در بیان خلافست مشهور است که جمع میان زن و عمه و خاله
و دیگر دختر خواهر رضاعی و در بیان خلافست مشهور است که جمع میان زن و عمه و خاله
کرد عمه را با دختر برادر و خاله را با دختر برادر یا دختر خواهر رضاعی صحیح باشد هر دو عقد صحیح است باتفاق علما
و خاله رضاعی باشند پس اگر اول دختر برادر یا دختر خواهر رضاعی صحیح باشد و بعد از آن عمه و خاله را پیش از عقد
باشند که رضاع متحقق شده است عقد باطل است و هیچ یک از اقطاع فسخ نیست و اگر اول عمه و خاله را
خواسته باشد و بعد از آن دختر برادر و خواهر رضاعی را پیش از عقد دختر برادر و خواهر باطل است
و عقد خاله و عمه صحیح است و اگر پیش از دانسته باشد که رضاع واقع شده است و بعد از عقد دختر برادر و خواهر باطل شود
مشهور آنست که عقد عمه و خاله صحیح است و عمه و خاله که راضی نباشند عقد دختر برادر یا دختر شوهر

شانزدهم اگر زن صغیره را بخواهر یا مادر شوهر یا خواهر شوهر یا زن برادر شوهرش حرام شود و خواهر شوهر یا دختر شوهر
این زن صغیره را شیر دهند و پاتر دهم شیر کامل تمام شود زن شوهر یا زن شوهر شیر دهد صغیره را
برادر شوهر یا عمه شوهر یا خاله شوهر یا فرزند فرزند شوهر شود و اگر زن شوهر یا دختر شوهر یا دختر
دختر شوهر شود و درین صورتها جماع زن صغیره بر شوهرش حرام شود و اگر ظاهر شود بعد از عقد که آنها
زن را شیر خاله کاشف می آید که زن حرام بوده است بر شوهرش اگر ندانسته باشند که رضاع متحقق شده
بوده است یا رضاع را نشنیده اند لیکن نمیدانسته اند که حرامند و فرق که دانسته از هم جدا شوند و فرزند که
بهم رسیده در حکم حلال زاده است و نسب بکلی جود است و اگر زن از شیر شوهر دیگر شیر دهد این صغیره را
یکی این شوهر جماع کرده است باین زن هر دو حرام می شوند بر شوهر زن که بزرگ است و مادر زن است
و کوچک دختر زن و اگر جماع نکرده است بزرگ حرام شود بر شوهر و صغیره عقدش باطل شود
و شوهرش مختار است در عقد هر یک را که خواهد **هفدهم** هرگاه شخص لواطه کند با پسر و العیاذ
باللّه بمقدار آنکه اندکی از سر ذکر داخل دبر شود حرام شود بر لواط کننده مادر آن پسر و چند بار لواطه
و دختران آن پسر چند باین رود و خواهران آن پسر و همچنین حرام شود مادر رضاعی او و خواهر رضاعی او
المشهور بین الاصحاب آنکه حکم رضاع حکم نسب است در حرمت **هجدهم**
هرگاه شخص

مالک شود یکی از محارم نسب
عمو و بنت برادر یا جماع حرام و همچنین
خود را بر آزاد شود پس اگر مالک شود فرزند او را
در ملک متقارب و ابات صحیح و فرزندان مادر آن را
باین روند از فرزندان رضاعی و صغیره و فرزندان مادر رضاعی
المشهور همچنین خواهر رضاعی را با تمام رضاعی خالها رضاعی متحقق شود و فرزند رضاعی محرم شود و همچنین
آزاد شود چنانکه در نسب آزاد شدند **نوزدهم** اگر صغیره را شیر دهد مجلا که در حرام شود و رضاع باطل شود
و فحل هر چند بالا روند و دختران برادران و دختران خواهران هر چند بالا روند **بیستم**
هر چند بالا روند و دختران برادران و دختران خواهران هر چند بالا روند
باحکام رضاعی خانه حلوت میتوان کرد و محارم نسبی و رضاعی فحل اولاد نسبی و رضاعی
و پدر رضاعی و پدر رضاعی و مادر رضاعی حق حضانت ندارد و گواهی مرتضع فحل مسموع است اگر فحل و مادر شوهر
نسل پدر نسبی است که عوض فرزند توان کرد و همچنین استیفاء حق فرض توان نمود و قسمت اهل است مانند پدر نسبی
بر فحل جاریه و پدر رضاعی و مادر رضاعی و همچنین استیفاء حق فرض توان نمود و قسمت اهل است مانند پدر نسبی
حلیله و خواهر آنست که پدر مرتضع با مرضعه تجدید عقد کند و اگر بتوانند همچنین خواهر رضاعی مرتضع فحل
عالم شود و اخوات آنست که پدر مرتضع با مرضعه تجدید عقد کند و اگر بتوانند همچنین خواهر رضاعی مرتضع فحل
و محرم تا فرزندان مادر و پدر مرتضع بر فحل خلاف است در احتیاط لازم است از فحل و اولاد و اگر بعضی نقل جماع کنند
پس احتیاط آنست که تجدید عقد و ابات کنند **بیست و یکم** هرگاه کنیزی فرزند آزاد را شیر دهد
صحیحه چنانکه گذشت و اگر بر فرزند نهایت احتیاط خواهد بود **بیست و سیم** اگر مالک شود شخص برادر رضاعی خود را یا پسر برادر
او را و فرض چنین است که پدر رضاعی را مرده است کرایها را بندگی و مادر بالغ و نیست مگر آنکه
رضاعی پسر عمه یا پسر خاله رضاعی را مرده است کرایها را بندگی و مادر بالغ و نیست مگر آنکه
کرایها را آزاد نمایند **بیست و چهارم** سنت است که زنان آبستن شیر دهند و خواسته اند میان زنی و طفل
و فرزند شکسته و فرزندان هم رضاعند و عاقبت ظاهر شود که خواهر و خواهر زاده اند و عمه و خواهر
که حرمت شیر خوردن خود را دارد و اگر شیر خوردن از دو پستان باشد و هر دو خواهر
از دو پستان باشد و هر دو خواهر

و فرزندان او را
تدلی شیر داده و فرزندان او را
آن دایه را گرفته و فرزندان او را
هرگاه شوهر دایه در هر جا که کسی
بر حرمت آن دایه و خواهران او و اولاد او این بهره که حرام است
چه حال با بعض فرامش نشود اما خواهر او و اولاد او
واقع شود و فرزندان همه بهم
از دست بیاید داد و حضرت سید الرئیس و الفقیه طاهرین صلوات الله علیهم
ابن جنید یک شیر اگر چه صحیح است محمول بر تقیه احادیث متواتره از طرق خاصه و عامه وارد
پانزده شیر و زیاده محرم میدانم و اگر قدما و شیر را محرم میدانم و اگر متاخرین پانزده شیر را آنچه
که حدیث یک شیر اگر چه صحیح است محمول بر تقیه احادیث متواتره از طرق خاصه و عامه وارد
دارد و احادیث دو شیر معارض دارد با حالت صحیحه که دو شیر حرمت نمیشود و احادیث پانزده شیر دلالت میکند
میشود ظاهرش تقیه است پس اگر احتیاط کنند گزارده نکنند زیرا که اولی است و حدیث پانزده شیر حرمت
بر حرمت و حدیث موثق است و حدیث موثق دیگر هست که پانزده شیر حرمت نمیشود و احادیث دیگر هست که یک شیر و دو شیر حرمت
همان حدیث پانزده شیر که معتمد علیه صاحب بالویه و محمد بن بابویه بوده و احادیث دیگر هست که یک شیر و دو شیر حرمت
یک شبانروز شده اند در فقه رضوی که معتمد علیه صاحب بالویه و محمد بن بابویه بوده و احادیث دیگر هست که یک شیر و دو شیر حرمت
ابی الحسن علی بن موسی الرضا صلوات الله علیهما اقل رضاع شبانروز است و این بالویه عمل بحدیث پانزده شبانروز
داشته است و در اکثر موارد تابع او نقل کرده است در مقنع که شیخ صدوق از پدر خود در من لا یحضره الفقیه
میکرد اما دو حدیث دیگر دارد که بحال اگر صحیح است در تهذیب و من لا یحضره الفقیه ذکر کرده است و پس ظاهر است که اقل از
باجن و در تهذیب صحیح است و این بالویه در من لا یحضره الفقیه حدیث را ذکر کرده است و پس ظاهر است که اقل از
یک سال میباید و این اقاویل و احادیث سدیر و یونس سوا است که زود بود حکم بحرمت نکنند پس احتیاط آنست که پانزده شبانروز
رضاع واقع شد بنا بر آن زن را نخواهند و اگر خواستند طلاق دهند و جمعی از اصحاب تمسک بآیه کریمه که چه
احادیث همه متعارض اند عمل بظاهر قرآن مجید میکنیم و ظاهر قرآن مجید شیر را شامل است نه چنین است
بلکه تغییر اسلوب آیه و تغییر عبارت فامهاتکم اللاتی ارضعنکم بغیر حرام است بر شما مادرهای شما که شما را
شیر داده اند استعاره دارد که مراد شیر داده اند و اگر ممکن کافر بود میفرمود که و اللاتی ارضعنکم با آنکه
حضرت سید المرسلین صلی الله علیه و آله در حدیث متواتر فرموده اند که من از میان شما میروم
و در خبر ترک میکنم ارم کتاب خدا و اهل بیت خود

و هر آینه حدیث
مختص بمسائل خلاف است
نادر حرص کرد زیرا که بحرمت نازل شده
سوره آیات که بصورت تنگ بجهت ایشان
کتاب الله نزد اهل بیت اهل جمع بجهت ایشان
و بجهت حدیث متواتر که آنحضرت صلی الله علیه و آله فرموده است بسیار و خبر متواتر
بغیر علوم مرا از حجاز تعظیم کنید و از دو سید جناب را پانزده صغیر نمیشود بجهت عمل نمودن بهر چیز که
این اختلاف واقع است و نمیتوان جزم کرد که کدام یک از آن حدیث اگر چه جایز نیست عمل از طرف خاصه که اگر باشد و کاهی جایز نیست
نمودن اهتمام است اما در موارد عمل نمودن نمیشود اما احادیث صحیحه متواتر از طرق خاصه و عامه وارد
عمل بپانزده شیر و احتیاط بپانزده شیر حرمت که استخوان سخت کند و گوشت بر و باید باخیر و باید بعضی از اصحاب گفته اند که جمع باهل حرمت نمیشود
علیهم و موده اند که صلح محرم است که استخوان سخت کند و گوشت بر و باید باخیر و باید بعضی از اصحاب گفته اند که جمع باهل حرمت نمیشود
هرگاه حاصل شود طاهر است که این ملازمه بالکه صحیح بلکه بسیار مسلم و دادن شیر آن قدر رضاع است که اثر کرده اند از گوشت و استخوان
عظم و انبات لحم و دم بآن حاصل شود و اگر این ملازمه بالکه صحیح بلکه بسیار مسلم و دادن شیر آن قدر رضاع است که اثر کرده اند از گوشت و استخوان
بغیر از عمل احتیاط و این جان بکنیت عامه است که در اینجا یک رضوع و دو رضوع و سه رضوع و دادن شیر آن قدر رضاع است که اثر کرده اند از گوشت و استخوان
سنه ایشان حضرت علیه و آله فرموده اند که حرام میشود بیک رضوع و دو رضوع و سه رضوع و دادن شیر آن قدر رضاع است که اثر کرده اند از گوشت و استخوان
و جمع رضوع دو اند و صحاح جوهری است که ظاهر آیه و اخبار و علما مشهور بر خلاف آنست که حرام میشود بیک رضوع
احادیث کثیر از ایشان غالبه بلکه قلیل کثیر محرم است ظاهر آیه و اخبار و علما مشهور بر خلاف آنست که حرام میشود بیک رضوع
حضرت الشیخ بهائی فرموده اند که علم حاصل شود و جمعی گفته اند که باید شهادت دو عادل و جمعی از عادل یا جماعت عادل و خالی از فسق
که جمع کثیر شهادت دهند که علم حاصل شود و جمعی گفته اند که باید شهادت دو عادل و جمعی از عادل یا جماعت عادل و خالی از فسق
اما اگر مرد و زن اقرار کنند که ما خواهر و برادر رضاعی یکدیگر هستیم اگر گفته یکزن کافیست بلکه از عقد ایشان مانع و واقع
عقد باطل میشود اما اگر بعد از اقرار بگویند که ما راکب این بوده ایم که شما را میشنویم بلکه بتفصیل شما دو نفر بیان کنید و اگر
اصحاب گفته اند که کافیست قول ایشان را میشنویم و بعد از اقرار ایشان بوده ایم که شما را میشنویم بلکه بتفصیل شما دو نفر بیان کنید و اگر
کمتر بازو زبان ایشان که اورا شیر داده
فلان زن که اورا شیر داده

باب پنجم

باب ششم

باب هفتم

بعض ما جعله

روز بیچیز را نیکشیدن است و ذوق
شعشعه را و فرض و شاء
سایه خود و دوراست که خود قایم بر خود و باصل
کسی قوله تعالی الذی جعل الشمس ضیاء و القمر نورا و ضیا
تو مستفیض از خود و شمس است که بواسطه آفتاب طلوع و غروب
و مراد از روز آفتاب است روز صبح یا امن ذلک ظلا ذا ابدا بلا ثبات
گشتن آن آفتاب و آن نیز بنور تا بحدی که خلاف آن آخرة و نیز میتواند بود که مراد ظلال وصال و شناختن جمال حق
نصرت از بدو ذات چنانکه ظاهر کلام است و میتوان بعضی چنین گفته اند که ظلال وصال و شناختن جمال حق
چنانکه در مناجات بعض واقع شده وسیله هم بتو بوی بعضی چنین گفته اند که ظلال وصال و شناختن جمال حق
هم وجود و بیان شهود و هم شهود و
گرفته است و دور از حقیقت و حالت کی مخلوقات مراد از تمرین هم شاید که از آن است بعض از آن کسی
وجعل عن ملائمة لبقائه جلال عظمت و ملایمت هم آن و در هم آمدن آن و واجب است با حکمت از دوا
فراهم آوردن کیفیات و یا من قرب من خواطر الظنون و بعد عن ملاحظة العیون و
نزدیک است و خواطر جمع خاطر و خاطر اندیشه است و ظن گمان و اینجا بمعنی تصدیق است و بعد دور است و ملاحظه
نگرستن کوشه چشم بمعنی آنچه که دور شد از نگرستن کوشه چشمها و نزدیک شد و خاطر با تصدیق در وجود است و نیز
خواطر ظنون بیان است و حال کلام چنین خواهد بود که ای آن کسی که تصدیق بوجود است دل بخبر دهد نشوی و کلما
کان قبل ان یکون بغیر از آنچه که در بعد در یک است و همچنین ازلی و ابدی است علم او بیان آن در جمیع اوقات و مراد
نیست سبب او بجمیع آنکه در بعد در یک است و همچنین ازلی و ابدی است علم او بیان آن در جمیع اوقات و مراد
کان اینجا نامه است یا من اذا قلت له مهادا مهدا و اماناه ارفاد و خوابانیدن است و مهاد جمع مهد
فرش است و امان بی خوف بودن بغیر آن کسی که خوابانید مراد و فرش بی خوف و ایمن بودن از خوف
بلیات را بشبیه کرده بجال کسی که بر زمین گسترده خواب کرده و یا یقظتی الی ما منحتنی من منته و احسانه
ایقاظ بیدار کردن و منته ساخت و منح جمع عطیه و منح جمع منت است و احسان نیکوی کردن است بغیر از آن
کسی که بیدار و منته ساخت مرا از انعامات نیکو کردن خود و کف اکف السوء عنی بیدی
و سلطانه کف باز داشتن و اکف جمع کف است و سوء بدی کردن بغیر از آن کسی
باز داشت دستهای کس را از من بیدی بغیر به قدرت
خود و سلطانه بغیر غلبه کردن

کرده است
صل اللهم علی التلیل لیلک
فی اللیل الاول صلوة از صدر حرامست و جزا فاضله
خود کمال دلیل ماه است بسبب شناخت قدرت و صفات مقدس تو شب تاریک کمال
ران کسی که راه تاریک در صحرا احمد و الماسک بنسبانک طول الطول بغیر حسن ضعف
نشیه کرده است شب تاریک در عصیان چنانکه در دون بخیر جبل سبیان و طول الطول بغیر حسن ضعف
و مراد از انکار عصیان است و عصیان چنانکه در قرآن مجید صلی الله علیه و آله القرآن بخبر الله المبین لا ینقضی عجائبه
بابسبات حیت تو بجبل الشرف الاطول بغیر آن مجید صلی الله علیه و آله القرآن بخبر الله المبین لا ینقضی عجائبه
مجاق بکثرة التردد من قبل به رسله من اصطفیهم به هدی الی الصراط المستقیم و الخاف و الناصع
الکریم فی ذوق الکاهل لا تقبل صانع خالص و پاکیزه از خرد و حسب لی که پاکیزه از آن است تشبیه معقول بحس کرده و این کلام
کاهل سایه و دوشانه و اهل کسی بزرگ است بغیر صلاحیت کسی که خالص و پاکیزه است تشبیه معقول بحس کرده و این کلام
پس تشبیه کرده وقت او را بعد عظام حضرت رسل صلی الله علیه و آله و عصیان ان و الثابت القائم علی حالیها فی
دلالت کند بر وقت آباء و اجداد عظام حضرت رسل صلی الله علیه و آله و عصیان ان و حالیها فی
الزمن الاول ثبات ایستادن و استوار بودن از حالیها فی الزمن الاول قدم عقول است در زمانهای اول عبارت از
رحمت کن بر کسی که استوار و ثابت است قدم عقل کامل او بر عملها که از آن قدم عقول است در زمانهای اول عبارت از
اول فطرت بشر و میتواند بود که مراد از زمان پیش بعثت رسول صلی الله علیه و آله باشد و علی الاخیار و الاصطفیر
الابرار و مراد از ابرار جمع خیر است و مصطفیر کرده و الابرار جمع بر و صاحب نیکی بغیر حلال رحمت کن بر ابرار و اصطفیر کرده
تکلف در روا خیار جمع خیر است و مصطفیر کرده و الابرار جمع بر و صاحب نیکی بغیر حلال رحمت کن بر ابرار و اصطفیر کرده
و ارباب جمع بر بزرگ کنند و بغیر نسخها و عمالها و آله الطیبین الاخیار و ائمة المصطفیر الابرار و افتح اللهم لنا مصاع
الصباح بمفاتیح الرحمة و الفلاح فتح کردن و مصاریع جمع مصراع بغیر در و مفاتیح جمع مفتاح بغیر کلید و فلاح نجات و نقاء
عرو فیروزی بغیر نجات خدایا بر ما و ما صباح الکلیه رحمت و فیروزی و نجات و مصاریع الصباح استعاره بالکنایه است و تشبیه متوا
بود و مفاتیح از علامات بشر و الیسری من فضل طبع الهدایة و الصلاح کس پوشیده است و خلع جمع خلعت
است بغیر بیوستان خدایا مرا فاضل زین و بهترین خلعها و جامها و پوشیدگی و پوشیدگی و اعوس
اللهم لعطشک فی تیه تیه جبالی تنابیع الخشوع
درخت نشاندن است و شرب بحسن
بیخ آب جرعه خط

دل و دماغ جمع منبع و منبع درخت
وشوع و وشوع بعضی نشان خدا و عظمت
که ترا است و آب خود دل من در تهمار و فرش شیخ استعاره مقرضه و فرش شیخان
بیامیت و دعها فروش استعاره مقرضه و فرش شیخ استعاره تیز قبله بهار شیخان
کلام ترا بیشه و آماق جمع و توق است که عبارت از گوشه چشم باشد بیرون و ذات جمع ذرات است و دل و جمع
دمع و دمع اشک است وَأَدِبِ اللَّهُمَّ شَوْقَ الْعَرَقِ مِنِّي بِأَرْقَةِ الْقُنُوعِ تادیب بصلاح آور دن است و ترقیع
وجستن از جای خود است و خرق خوی بدوانیدن جمع نام کهنه است و قنوع قناعت است و زاهد که از ملاها و دست ترقیع
که دوست بهار با خورسند و قناعت شیمه قناعت آدم است تشبیه با کهنه است و زاهد که از ملاها و دست ترقیع
تشبیه است الهی ان لم تبتدئني الرحمة منك بحسن التوفيق یعنی خدایا اگر سبقت نکرد مرا
و افاضه خیر کلی از تو و توفیق سنگ کار کردن بغیر در سرکاری از کارهای من حسن توفیق تو در روش من
فمن لك بالسلوك في واضح الطريق یعنی پس من کجا که میسور است بشناخت تو در روش من
هر که راه تو وصل بدانچه مطلوب است لفظ باد کلمه ای از جمله تصدیقات و ان اسلمني انانيك العقائد
الأمل والمنى یعنی سپردن آمده و اناة حلم و سکون است و قایه کننده و امل امید و منی جمع منیه است و منیه
آرزو و یعنی که و اسپرده مرا حلم و سکون تو مرکشنده امید آرزو و مرکز کفایت از نفس حاصل مفرحین شود که امر ما آرزو
و خواهش خود باز گذار فمن المقيل عثراتي من كبوة الهوى مقیل عفو کننده است و عثرات جمع عثرت
و عثرت زلت و لغزیدن و کبوات جمع کبوه است و کبوه حدت نفس یعنی پس که عفو کند لغزیدنها و انتهار
مرا از سبب هوای نفس که کجا یابد زود و بود است از جانب حق و کثرت گناهان و عدم قابلیت ترحم از بسیاری گناه و ان

امتطت
سر بر جمال تو مطلوب
من کرد و فرس کرد و در سر کجا باشد
وصال تو قبلة المطية التي امتطاها نفسي هواها
کلمات
من کلمه و فرس است و مطیه بار کرد و امتطاء رکوب است بعضی آن بر اسب و بار و باشد
و تنزیل بزدان بعزیز و عجز آورد مرا جز ترک الله هلاک است و حرات سیر و سیدن است الهی انت
لجرأتها على سيدها ومولاها هالك حیران و دلیر او کسی که طاقت او فرض بود و آن نفس که صاحب و بار و خداوند
بغیر هالک حیران و بر نفس از جرأت و دلیر او کسی که طاقت او فرض بود و آن نفس که صاحب و بار و خداوند
وهبت لك جاهها
اهوائي
وفاقلي
الجاحدين
الملك
الذي
الجاحدين
الجاحدين

زاست مفاضه جهت کلا
وحیاضك مترعة وضلك الحول
بغیر سوء وضنك ونکی ومحول جمع محل بغیر خیر نیست که در او آفات
خیر نیست در حاشیه که حضار رحمت تو است از لطف مفتوح المطلق والوعول
وخلل ما کنایه است از نافض وبابك مفتوح المطلق والوعول
حال آنکه در رحمت سر تو از ابر طلب کننده وارزای آمدن در آن آب کرده است
التعول ونهاية المأمول بغیر تو غایت آنچه کسی را طلب کند تو نهایت آنی
بعقال مشیتك عقل بند کردن بود وعقال بغیر جراب است ومشیت ارادهٔ
بغیر نفس خود از تبع ارادهٔ تو ساختم وهذه اغباء ذنوبی در النهار رحمتك اغباء جمع غباء
ودرهم بغیر دفع است بغیر دفع کردم رحمت تو کثرت ذنوب خود را وهذه اهوائی المضلة وکلتها الی
جناب لطفك ودراقات وعفوك منازل ضدر شاد است که کمراهی بغیر خدا یا مولای نفس را رجاء
وکمراهی را بار کذاشتم بخیار رحمت تو بسوی لطف وظاهر است که لطف تو آن خواهد کرد که اراده
فاجعل صباحی هدایة ولا تخلی بضیاء الهدی والسلامة فی الدین والدنیا پس کردان
خدایا صباح مرا نازل فرو آینده جز بر روشنی وهدایت وشاد که مقارن وملابس دین بغیر سالم از عقوبات دارد
وسلامت دنیا بغیر دور بودن از محنت دنیا ومیلات وتعلقات ومسامی جنة من کید العدی ووقایة
من مردة الهوی سایه است وجنه سپر کید مکر وعدی جمع عدو نوش بغیر بدی کرتوانای بر هر چه اراده کنی
مکر وغدر دشمنان ونکاهدارنده از مهلکات هوای نفس انك علی ما تشاء قدیر بغیر بدی کرتوانای بر هر چه اراده کنی
تولی الملك من تشاء بغیر میدهی آنکس را که میخواهی آنچه قسمت کرده بر وجب اقتضای طلب نعمت خود از ملک وبادشاهی
تعز من تشاء وتذل من تشاء بغیر عزیز میکردانی آنکس را که میخواهی خوار میکردانی آنکس را که میخواهی بر حسب اقتضای حکمت بالغه
خود انك علی کل شیء قدیر بغیر تو است قدرت تست نیکوی کردان بدی که تو قادری بر هر چیز پس همه چیز
تعرض تموده از آنکه انحصار الله خواه نافع وخواه ضار صدور آن از حق بر سبیل از طلب مصلحت پس همه چیز
خواهد بود وبعضی از اوصاف این وجه توجیه نموده اند که اختصار از نزلی مجرد خیر آمده پس بیدك الخیر بغیر تو است وخیار
نست اسود این توجیه است بغایت متوجه دولنید یولج اللیل فی النهار ویولج النهار فی اللیل
ایلاج در آوردن است بغیر اراده حال بغیر در می آورد در داخل مساء را در روز وشب بغیر
در روز واجزای روز را در مرآورد در روز وشب بغیر
در وقت

در از روز وروز
در این حال که بطلان شود
در وقتی که مخاذ خطا شود وارده باعث وتخرج الحی من
روز وارد وساعات تا وقت آمدن آن مراد از مرده از آنکه مؤمن بغیر حیوان
الميت وتخرج الميت من الحی چون مراد از مرده است که از نور ایمان
کرد در حکم مرده است بکفر وبیرون می آورد حی را از مرده چون حیوان
مراد از میت جاهل مراد از حی عالم چه جاهل مانند مرده است وعالم
بود که حی وزنده است زیرا که بسبب او واقع میشود که در حین صنع حامل
حساب بغیر روزی میدهی کسی را که خواهی بغیر حساب بغیر تقدیر بحساب
سبحانك تنزیه بغیر پاکی یاد میکنم پاکی یاد وذکر تو را ومن ذا الذی یعلم ما انت فلا یهابك
یعلم کیست آن کسی که بداند که چه ذاتی تو وبداند صفات تو بغیر الطف وترس نداشته باشد
تعلم کیست آن کسی که بداند که چه ذاتی تو وبداند صفات تو بغیر الطف وترس نداشته باشد
الفت دادن از وقت جمع وفرد است وفرق ونقوص ذات است وفلقت بحنك الفلق فلق بخش وشکافتن
غاصر را بقوه بمثال حواس ظاهر وباطنه از نقوص ونقوص ذات است وفلقت بحنك الفلق فلق بخش وشکافتن
کسانی قوله تعالی فلق الاصباح بغیر وبه وحلق کردن صبح را بحق خود وانت بکلمه خود تا ما کل قلب را
ودیاجی جمع دجا وجا تاریکی شب است وغسق تاریکی شب است وغسق اول است بغیر نورانی ورونق کرد
وهیوا مراد از غسق غاسق شب است وصیاحیه جمع صیخود وصیخود نیک محکم وغدب آب شیرین واجاج بسیار
ومیاه جمع مای است بغیر سخت است وصیاحیه جمع صیخود وصیخود نیک محکم وغدب آب شیرین واجاج بسیار
شور است بغیر سخت ومحکم کردن آب را از سکان صلب سخت ومحکم وجاری کرد بعضی از آن آب شیرین وخوش
کوارا است وبعضی از آن آب شور وبعضی از آن بادها را بادها را بی تکثیر بکمال قدرت وانزلت من المعصرات ماء
ثجاجا بخار را که میدهند که تکثیر بکمال قدرت ثجاجا جاریة بسیار جاریة بغیر خلق است بغیر دانید آفات وماء را از ابر
الشمس والقمر البرية بسیار جاریة بغیر خلق است بغیر دانید آفات وماء را از ابر
خود جامع روشن من غیر ان تماس فیها انتلاف بدیع العقول فالك الخلق
بغیر نقب است بغیر نقب است بغیر نقب است بغیر نقب است بغیر نقب است
بخلق آوردن آن چیزی نقب ومعالجه خلق
بکنیز قیامش تو حد
بالعبث

والفناء

وختم بالموت والفناء وآله الالقاء

رحمت صلاة وافاضت ذميمه واشفع بالى غير استجاب

حضرت توقع مكيم وحقق بفضلك املى ودعائى

يا خير من تقع لكشف الضر والمأمول عطف است بر من انجح

روز بسوز او از سرای دفع ضرر وطلب خير والمأمول عطف است بر من انجح

اسپ دوار بهاى لكل عسر يسر وتيسر بك انزلت حاجتى

بغير حلب تلك است بغير مجاب توسا ختم حاجت خود را تو ميدانى كه حق سبحان

ووقوع آسانى بسوى تو سبحان ختم حاجت خود را تو ميدانى كه حق سبحان

من سبحت مواهبك خاصا سنى بعض دفع است

ومراد از سنى مواهب سنيه است اخاذ صفة

بموصوف وخاب محروم ولى بهره

چاشنى گذشت بعزت دهن مكن وكردان مرا

از مواهب سنيه خود را حرم بعض

ولى بهره يا كريم يا كريم يا كريم

انجح وقع است بر عمل يا

ارحم الراحمين وصلى

الله وصلى

الله على

محمد وآله اجمعين

الله حمد

الله حمد

الله حمد

بسته بقصر رضوان حضرت امیر علیه السلام
صادق علیه السلام و اهل بیت او در آن روز بسیار بسیار
چهار هزار غلام و کنیزان خود را آزاد کرد و چهار هزار
غلامان و کنیزان خود را آزاد کرد و دو هزار
با فلان خیرات خانه و منفعت بود برای فلان و چنین و چنین
آن یک خود طلب و همچنین یک از آن چنین
که بلی این رسول الله و همچنین یک از آن چنین
و منفعت بود که آواز بلند بگوید که ای علی بن الحسین
پروردگار اندازه کنا طاقت بر تو حق نیست
کرده ایم تو حاضر باشیم پس عفو کن و در گذر چنانچه از پروردگار خود امید عفو داری
بیابی خداوند مالک خود را عفو کننده و حلم کننده و آمرزنده علی بن الحسین
که بقدر خرد ظلم نمیکند و هر چه کرده در قیامت حاضر میگرداند و حساب میکند و شاهد و گواه آنها بس است
خلایق و گواه بودن بر کردهای ایشان پس عفو و در گذر ای علی بن الحسین عفو کنند و در گذرند و از تو مالک تو بدتر
ولیعفوا ولیصفحوا الا تحبون ان یغفر الله لکم یعنی باید که عفو کنید و در گذرید آیا دوست نمیدارید که خدا
شما را و آنحضرت آواز بلند بتلفیظ ایشان میخواند و ایشان آواز بلند میگفتند و خود و ایشان ایستاده بودند و نوحه میکردند و میگفتند
چند که خموش است که خداوند ما را فرموده ما را که عفو کنیم و در گذریم کسی را که با ظلم کرده باشد و ظلم کرده ایم
کردیم از کسی که با ظلم کرده چنانچه امر کرده بود پس تو نیز عفو کن از ما بسبب آنکه تو بعفو کردن اولی از ما و از جمیع ایشان
امر کرده بعفو خداوند ما را فرموده ما را که در خانه خود بدست آورده ایم و طلب میکنیم از تو احسان را و کرم و عطا از ایشان
و بر درگاه تو ایستاده ایم در ساحت کرم تو فرود آمده ایم و طلب میکنیم از ما و از جمیع کرم فرموده این را بعطا و بخشش
و نومید مگردان سایلان خداوندا بر بسته کرم کرده پس کرامی کن ما را چنانچه سؤال کنندگان تو ایم و بسته احسان و بخشش
از تو میکردانیدن سایلان خداوندا رضا و خشنودی ایشان میکرد و میفرمود که نیز از شما عفو کردم و از شما
کرده پس ما را نظر کن در روزی که با ایشان عطا کرده ایم بدیکه شما کردهاید بر مالک ظالم بودم و ما را بر شما و مالک من کریم و بخشاینده و عادل
عفو کردیم از شما و در گذشتیم از بدی که شما کردهاید بر مالک ظالم بودم و ما را بر شما و مالک من کریم و بخشاینده و عادل
و نیکوکار و صاحب فضل است پس ایشان همگی میگفتند که عفو کردیم از تو ای سید ما و مالک ما و آزاد کردیم او را از آتش جهنم چنانچه ما را آزاد کردی
که بگوید خداوند عفو کن از علی بن الحسین چنانچه عفو کرد از ما و آزاد کردان او را از آتش جهنم چنانچه ما را آزاد کردی و میفرمود که گروه که عفو
آزاد کرده و خواستند که میگفتند خدا آمرزید بود پس ایشان را آزاد میکرد و میفرمود که خدا تعالی عفو فرماید از شما
کردم از شما و آزاد کردم شما را با عیدالله تعالی و آزاد کردند مرا از
آتش
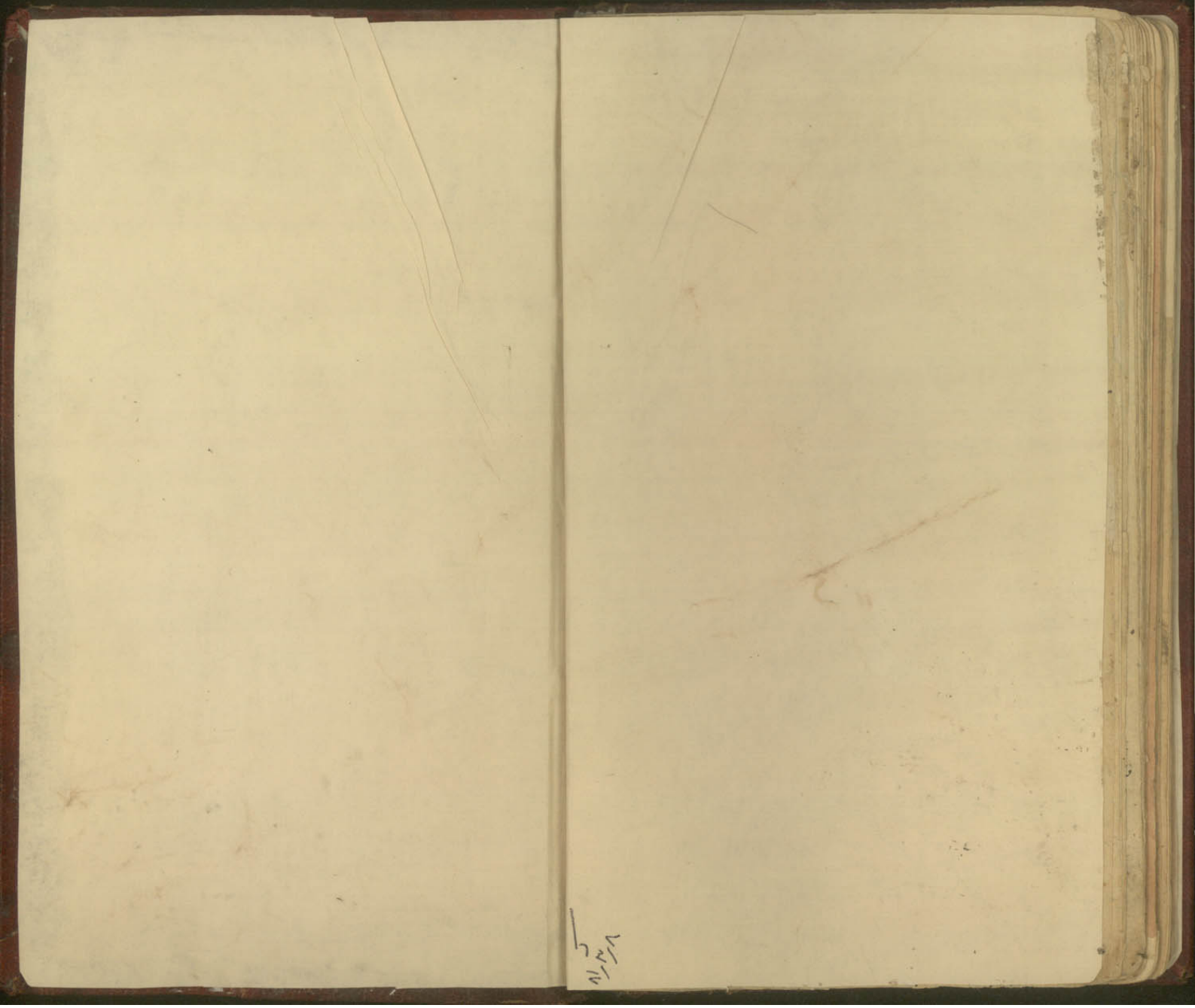
صل على محمد وآل محمد واغفر لي وارحمني وتب علي
عملي وبيض وجهي واعصمني دينيا ما عندك ولا تفجعني نفسي
خطاياي وتجاوز عن سيئ ما عندي بحسن ما عندك ولا تفجعني بجميع ما
ضعفت وتجاوز عن سيئ ما عندي بحسن ما عندك ولا تفجعني بجميع ما
يا إلهي خطاياي من خطاياك أكشف وبما عني جميع ما أنت بها عليم
عندي فقد ضعفت قوتي وقلت حيلتي وانقطع من خلقك رجائي ولم يبق إلا رجاؤك
وتوكلي عليك وقدرتك علي يا رب أن ترحمني وتعافيني كقدرتك على أن تفعل بي
ما هو أحسن مما أرجوك
تبتليني اللهم ذكر عوائدك يؤنسني والرجاء لإنعامك يقويني ولم أخل من نعمك عند خطيئتي
أنت ربي وسيدي ومفزعي وملجأي والحافظ لي والذابّ عني والرحيم بي والمتفضل
بزرقي وفي قضائك وقدرتك كلما أنا فيه جميعه والعافية لي فإني لا أجد لدفع
قد رزت وحتمت تعجيل خلاصي مما أنا فيه الا عليك ولكن يا ذا الجلال والإكرام عند أحسن ظني
ذلك أحدا غيرك ولا أعتمد فيه الا عليك ولكن يا ذا الجلال والإكرام عند أحسن ظني
بك ورجائي لك وارحم تضرعي واستكانتي وضعف ركني وأمن بذلك علي
وعلى كل داع دعاك يا أرحم الراحمين
وصلى الله على محمد وآله